

9de JAARGANG, NR. 161
18 JULI 2011

IN DIT NUMMER:

- 1 **NIEUWSBERICHTEN**
5 **BOEKBESPREKING**
7 **PLATENRECENSIES**
Paul van Kemenade, Elton Dean,
Aravah Quintet, Pili Pili,
Wofo, Branford Marsalis,
Bugge Wesseltoft e.a.
15 **CONCERTVERSLAGEN**
North Sea Jazz Festival,
Swingin' Groningen.
EN **VERDER:**
22 Jazzdag 24 06 2011
(Hans van Eeden)

JAZZFLITS 162
staat 15 augustus op
<http://www.jazzflits.nl>

NIEUWSSELECTIE

10% MINDER JAZZSTUDENTEN OP CONSERVATORIA

Als het aan de HBO-raad ligt zullen in de toekomst jaarlijks 10% minder jazzstudenten dan nu tot de conservatoria worden toegelaten. De raad doet dat voorstel in het sectorplan kunstvakonderwijs, dat medio juli werd gepresenteerd.

Het plan is door de kunstvakopleidingen zelf opgesteld. Directe aanleiding was de wens van de Tweede Kamer en staatssecretaris Zijlstra om het aantal afstudeerende kunstenaars te beperken. Ook het aantal toelatingen voor klassieke muziek moet volgens het sectorplan met 10% worden verminderd.

Hoewel het aantal aanmeldingen daalt, zal de hoeveelheid geld voor de studies op peil blijven. Dat heeft staatssecretaris Zijlstra toegezegd. Het is de bedoeling dat hiermee de kwaliteit zal worden verhoogd en dat daardoor uitmuntende studenten extra aandacht kunnen krijgen. Voor muziek komt er een landelijk samenhangend aanbod. Ook zal een zogeheten topvoorziening worden opgetuigd.

Lees **JazzFlits** ook op uw iPad.
Info: <http://bit.ly/cby9za>.

Download de app **GoodReader**.

ia77

JazzFlits

JAZZFLITS IS EEN ONAFHANKELIJK JAZZMAGAZINE

**RECORDAANTAL VAN 79.000 BEZOEKERS OP
36STE NORTH SEA JAZZ FESTIVAL**

Een recordaantal van 79.000 mensen bezocht op 8, 9 en 10 juli in Rotterdam het North Sea Jazz Festival. Dat waren er 9.000 meer dan vorig jaar, precies het aantal toeschouwers dat Prince met drie afsluitende nachtconcerten wist te trekken.

Hoogtepunten waren Snoop Dogg met zijn remake van zijn debuutplaat 'Doggystyle', zangeres Janelle Monáe, gospelzangeres Mavis Staple en soulzanger Charles Bradley. Het jazztaandeel was van hoog niveau met de saxofonisten Pharoah Sanders, Branford Marsalis, het duo Joshua Redman-Brad Mehldau, pianist Barry Harris en trompettist Tom Harrell. Jonge jazzmuzikanten als altsaxofoniste Tia Fuller, Brandt Brauer Frick en Liam Sillery staan garant voor de toekomst. Hoogtepunten waren verder Kytcrash en de jamsession geleid door trompettist Colin 'Kytteman' Benders (rechts op de foto), die beide keren voor een stampvolle Maaszaal zorgde.

Tekst en foto: Tom Beetz

[...op pagina 15 doet Peter J. Korten verslag van het festival](#)

NIEUWS

Nancy Wilson stopt met optreden

Zangeres Nancy Wilson (74) heeft 26 juni in New York gezegd dat ze met pensioen gaat. Ze treedt niet meer in clubs op. Ze deed de mededeling in de King's Blues Club and Grill in New York tijdens een optreden. "I want to go home, and stay home", gaf ze als verklaring voor haar besluit. Nancy Wilson trad al op als tiener en heeft zo'n zeventig platen gemaakt. De zangeres geeft volgens haar website in september nog wel een concert op de Ohio University.

VPRO staakt live-uitzendingen uit Bimhuis

Het programma VPROJazzLive zal 17 september voor de laatste keer live uit het Bimhuis (Amsterdam) worden uitgezonden. Gast is dan Bongmatik. VPROJazzLive was ongeveer eens per maand vanuit het Bimhuis te beluisteren, maar er is geen geld meer om hiermee door te gaan. VPROJazzLive is een programma van Radio 6 en iedere donderdag- en vrijdagavond te beluisteren van 23.00 tot 01.00 uur.

Jim McNeely gaat hr Bigband leiden

Jim McNeely wordt de nieuwe muzikale leider van de hr Bigband, de bigband van de Hessische Rundfunk. Hij volgt Örjan Fahlström op. McNeely gaat in Frankfurt samenwerken met Jörg Achim Keller, Ed Partyka en Mike Holober.

'Verschil van inzicht' leidt tot einde jazzfestival Maastricht

Een 'verschil van inzicht' is de reden dat het festival Mecc Jazz Maastricht dit jaar niet doorgaat. Dat zegt een woordvoerder van het congrescentrum Mecc Maastricht eind juni in een bericht van persbureau Novum. Het verschil van inzicht met Clockround Events, de organisator van de eerste editie van Mecc Jazz Maastricht en ook The Hague Jazz, was te groot. Wat dat verschil van inzicht precies inhield wilde de woordvoerder niet zeggen. 'Uit respect.' Het festival Mecc Jazz Maastricht zou in oktober voor de tweede keer plaatsvinden.

Sonny Rollins in Eindhoven

Saxofonist Sonny Rollins geeft het komende seizoen een concert in het Muziekgebouw Eindhoven. Ook gitarist John Scofield, drummer Roy Haynes, het Jazz Orchestra of the Concertgebouw en zangeres Fay Claassen doen de lichtstad aan.

PODIA

Paolo Fresu op Stranger than Paranoia 2011. (Foto: Joke Schot)

FESTIVAL STRANGER THAN PARANOIA SLAAT VLEUGELS BINNEN BRABANT UIT

De komende 19de editie van Stranger than Paranoia zal zich niet alleen in Tilburg voltrekken, maar ook in Breda en Den Bosch. Dat is voor het eerst in het bestaan van het festival, dat van 19 tot en met 27 december op het programma staat.

Het vijfdaagse festival start op 19 december in Breda en wordt geopend door het internationale kwintet van altist Paul van Kemenade met Ray Anderson (tb), Han Bennink (d), Frank Möbus (gt) en Ernst Glerum (b). Ook het Brabants Jazz Orkest met gasten zangeres Deborah Carter en flamenco-gitarist Eric Vaarzon Morel treden die avond op. Het festival gaat verder op 21 december in 's-Hertogenbosch en keert op 22, 24 en 27 december in Paradox terug op de thuisbasis in Tilburg. Onder anderen trompettist Paolo Fresu en het Free Tallinn Trio zijn op het festival te horen.

PRIJZEN

JAZZENTINEAN WINT DORDTSE JAZZPRIJS 2011

De formatie Jazzentinean heeft 18 juni de Dordtse Jazzprijs 2011 gewonnen. De formatie van Haagse conservatoriumstudenten was de beste van vier bands die in jazzpodium DJS om deze aanmoedigingsprijs streden.

De jury met als voorzitter Jack Rothuizen hoorde 'een energieke band, die naast volwassen solowerk, een grote variatie in dynamiek liet horen'. Jazzentinean speelt moderne jazz met een vleugje Noord-Argentijnse folk en is volgens de jury 'een band die verstillend met uitbundigheid weet te combineren en het publiek weet te boeien'. Jazzentinean, dat in 2010 debuteerde met het album 'The Line', bestaat uit Kenny Talkowski (sax), Sandro Savino (p), Stathis Elio (b) en Marco Santos (d, perc). Als prijswinnaar mag de groep een cd maken. De andere finalisten waren: de Philip Czarnecki Band, Space Elephant, het Pawel Klin 4tet en het Anaïs Quintet. De Dordtse Jazzprijs werd in de jaren 1981 - 2004 elk jaar uitgereikt. In 2010 is deze traditie in ere hersteld. Aan de competitie kunnen studenten en pas afgestudeerde musici meedoen.

NIEUWS

BBC maakt dramaserie over jaren-dertigjazzband

In waarschijnlijk oktober starten de opnamen voor een nieuwe BBC-serie genaamd 'Dancing On The Edge'. In de serie, geregisseerd door Stephen Poliakoff, staat een Londense jazzband uit de jaren dertig centraal. De vijfdelige serie volgt de fictieve Louis Lester Band op weg naar succes in de hogere kringen. De schrijvers van de serie vonden inspiratie in het leven van de Britse bandleiders Jiver Hutchinson en Ken 'Snakehips' Johnson. Johnson kwam in 1941 bij een explosie in het Londense Café de Paris om het leven. 'Dancing On The Edge' wordt in 2012 uitgezonden op BBC 2.

PVV steunt Jazzarchief

PVV-kamerlid Martin Bosma heeft gepleit voor een 'zorgvuldige omgang' met het MCN-Jazzarchief en de collectie van Theo Uden Masman in het bijzonder. Dat deed hij eind juni in het kamerdebat over de bezuinigingen op cultuur. Vooral nog is niet duidelijk of het Jazzarchief na de opheffing van het Muziek Centrum Nederland (MCN) in 2013 daadwerkelijk in aanmerking komt voor een museale status, zoals staatssecretaris van cultuur Halbe Zijlstra heeft gesuggereerd. MCN wil na het zomerreces contact opnemen met Bosma.

Ivan Lins krijgt Edison Jazz Oeuvreprijs 2011

De Braziliaanse singer-songwriter Ivan Lins heeft de Edison Jazz Oeuvreprijs 2011 gekregen. Hij ontvangt de onderscheiding op 16 november in het Muziekgebouw Eindhoven.

Rotterdam draait subsidiekraan de rest van het jaar dicht

De gemeente Rotterdam moet in 2011 het hoofd bieden aan grote financiële tegenvallers. Daarom is 30 juni besloten om geen nieuwe financiële verplichtingen meer aan te gaan. Door deze maatregel is er geen budget meer beschikbaar voor incidentele subsidies in 2011. De Dienst Kunst en Cultuur heeft aanvragers laten weten geen subsidieverzoeken meer in behandeling te nemen.

Kim Hoorweg tekent bij Challenge

Zangeres Kim Hoorweg gaat platen maken voor Challenge. Haar eerste album voor dat label verschijnt 2 september. Het is een eerbetoon aan zangeres Peggy Lee dat ze samen met The Houdini's opnam.

PRIJZEN VERVOLG

DAAN KLEIJN WINT GASTERRA TALENT AWARD

Gitarist Daan Kleijn (zie afbeelding) is 25 juni in Groningen de eerste winnaar geworden van de Gasterra Energizing The Future Talent Award. Hij ontving 1.000 euro. Kleijn liet vijf medestudenten van het Prins Claus Conservatorium achter zich: pianist Tony Hoijting, trompettiste Suzan Veneman, pianiste Jungha Lee, gitarist Alex Logozarov en contrabassist Jan Ruerd Oosterhaven. Laatstgenoemde kreeg de publieksprijs. De jury was onder de indruk van het algehele hoge niveau. De strijd om de Award was onderdeel van het festival Swingin' Groningen.

Kersverse Jazz Master Jimmy Owens. (Foto: Stephanie Myers)

VIJF NIEUWE NEA JAZZ MASTERS BENOEMD

Drummer Jack DeJohnette, saxofonist Von Freeman, bassist Charlie Haden en vocalist Sheila Jordan zijn gekozen tot NEA Jazz Master 2012, de hoogste Amerikaanse onderscheiding voor een nog levende jazzartiest. Ieder van hen krijgt 25.000 dollar.

Trompettist Jimmy Owens krijgt de A.B. Spellman NEA Jazz Masters Award for Jazz Advocacy voor onder meer zijn werk voor de Jazz Foundation of America. Ook Owens ontvangt 25.000 dollar. De prijzen worden in januari 2012 in het Lincoln Center in New York uitgereikt. De NEA Jazz Masters-titel is sinds 1982 aan 118 artiesten en groepen gegeven. De NEA is de federale Amerikaanse overheidsinstelling voor de kunsten.

NIEUWS

Fins trio wint EBU European Jazz Competition

Het Finse trio HERD heeft op 9 juli tijdens het North Sea Jazz Festival de EBU European Jazz Competition gewonnen. Juryvoorzitter Benjamin Herman: "Herd possesses the ability to really built a song and to change their style during the set". Tot beste solist werd pianist Thierry Castel uitgeroepen ('a great storyteller'). Hij nam aan de wedstrijd deel met zijn Castel/Van Damme Quartet (als winnaar van de Dutch Jazz Competition). Met name jurylid, pianist Barry Harris was erg onder de indruk van Thierry Castel.

Finalisten Get Your Jazz On Stage-battle bekend

De zangeressen Doeshka Vrede, Jessica Manuputty en de formatie Azure doen mee aan de nationale Get Your Jazz On Stage-battle. De drie deelnemers moeten zelf een optreden op een erkend landelijk poppodium regelen en dit onder de aandacht van het grote publiek brengen. Tijdens het optreden moeten ze het publiek en een jury (met onder anderen zangeres Janne Schra, Winfried Baijens (Radio 6) en Jan Willem Luyken (North Sea Jazz Festival)) bewijzen dat jazz op een poppodium past. De 'battle' begint in september 2011 en duurt drie maanden. De winnaar krijgt ondersteuning bij het ontwikkelen van zijn of haar loopbaan.

Voormalig huis John Coltrane op lijst bedreigd erfgoed

Het huis waarin saxofonist John Coltrane van 1964 tot zijn dood, drie jaar later, woonde, is opgenomen op een lijst met America's 11 Most Endangered Historic Places van de National Trust for Historic Preservation. Het huis werd in 2006 gekocht door een aantal bewonderaars van Coltrane met de bedoeling het te renoveren en als museum in te richten. Maar daartoe ontbreken vooralsnog de middelen. In het huis, gelegen in Dix Hills, New York, schreef Coltrane onder meer zijn 'A Love Supreme'.

Arnhems conservatorium versterkt docententeam

Het docententeam Jazz & Pop van het ArteZ Conservatorium wordt versterkt met Izaline Calister (zang), Sandra St. Victor (zang), Miguel Boelens (saxofoon) en Jeroen van Vliet (piano). Ze zullen met ingang van het nieuwe studiejaar les gaan geven op de locatie in Arnhem.

Volg het jazznieuws op
<http://www.twitter.com/jazzflits>.

OVERIG

Cees Schrama (rechts) bestudeert op het buitenterras van LantarenVenster de Jazzdagbadge van pianist Wolfert Brederode. (Foto: Joke Schot)

EERSTE ROTTERDAMSE JAZZDAG TREKT RUIM DUIZEND BEZOEKERS

Volgens de organisatoren heeft de eerste Rotterdamse editie van de Jazzdag op 24 juni ruim duizend jazzprofessionals naar LantarenVenster en Hotel New York getrokken. Onder hen bevonden zich delegaties uit Spanje en Frankrijk.

"We zijn enorm trots op het succes van de vijfde editie. Door samen te werken met sterke partners en te verhuizen naar een nieuwe stad denk ik dat we erin geslaagd zijn de Jazzdag naar een hoger plan te tillen.", aldus Ikaros van Duppen, directeur Jazzdag. De Jazzdag vierde tevens haar eerste lustrum. Overdag waren er bijeenkomsten over zaken als citymarketing, strategieën voor internationaal succes van artiesten, auteursrecht en subsidieregelingen (zie ook de verslagen verder in deze JazzFlits). Tijdens het avondprogramma presenteerden 24 veelbelovende en opkomende jazzartiesten, onder wie Torque, Ntjam Rosie, Tin Men and the Telephone, Nanko, Kern Koppen en Martin Fondse & Wolfert Brederode, zich aan de Jazzdagdeelnemers en andere belangstellenden. Ook ontving presentator Melchior Huurdeman uit handen van Cees Schrama de Jazz Media Award voor het programma Vrije Geluiden.

RUUD WIJKNIET WEG BIJ THE HAGUE JAZZ

Ruud Wijkniet is gestopt als organisator van The Hague Jazz. Na alle problemen dit jaar kan hij het niet meer opbrengen om een nieuwe editie te organiseren, zo zegt hij in het AD van 2 juli. Volgens financierder Mark van de Kallen komt die er wel.

Wijkniet beaamt in het AD dat er geldproblemen bij het festival waren. Daardoor moesten alle rekeningen op voorhand worden betaald. "Dat heeft me genekt", aldus Wijkniet. The Hague Jazz was dit jaar voor het eerst in het ADO-stadion. ADO-eigenaar Van de Kallen wil graag door met het festival. "Ik ga samen met de huidige organisatie van het festival nadenken over een betere editie 2012", meldt hij.

JAZZ OP PAPIER

ZOMERKOST

**Leo Boudewijns.
Hoezenboek : de vormgeving van de
Nederlandse platenhoes 1950-1970**

Leiden : Primavera Pers, 2010.
203 pag. : ill. ; 24x24 cm.
ISBN 978-90-5997-095-3 geb.
Prijs 29,50 euro

Toen er van Leo Boudewijns een boek werd aangekondigd over lp-hoezen was mijn eerste reactie: alweer? Boudewijns schreef er namelijk meermalen over. Hij is een insider in deze materie en ontwierp zelf hoezen. Voor dit boek maakte hij een persoonlijke selectie van driehonderd hoezen uit de twee decennia, waarin deze tak van de muziekindustrie tot ontwikkeling kwam. Juist de ontwerpen uit deze periode dreigen in de vergetelheid te raken, maar ze behoren volgens hem tot de beste wat er in

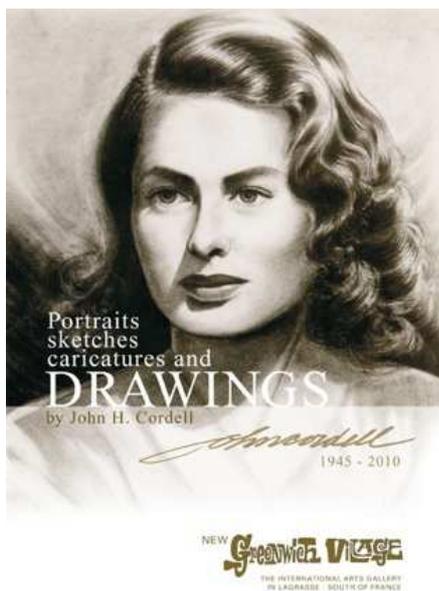
ons land is voortgebracht. Het is niet alleen een plaatjesboek geworden. Bij elke afbeelding geeft de schrijver een deskundige toelichting op de grafische hoogtepunten en zet die in 23 hoofdstukken in het kader van de ontwerper, de stijl, de serie. Eén hoofdstuk is gewijd aan de Amerikaanse pioniers (Jim Flora, Burt Goldblatt, David Stone Martin), alle andere laten het werk zien van

degenen die werkten voor de firma Phonogram, zeg Decca, Philips, Fontana en de Nederlandse Riverside. Door deze beperking is het misschien niet het ultieme overzicht geworden van de totale vaderlandse productie, maar aangezien je in die jaren bij andere maatschappijen maar zelden iets opzienbarends tegenkomt, is het tegelijk ook een waardige representatie van al hetgeen er in ons land werd gepresteerd. Een register op de ontwerpers zou nog duidelijker het werk van ieder van hen hebben blootgelegd.

**John H. Cordell, inl. Maya Wildevuur.
Portraits, sketches, caricatures and
drawings, 1945-2010**

[Zuidwolde : eigen uitg.], 2010.
216 pag. : ill. ; 31x22 cm.
hardc.
Prijs 31,25 euro

Na zijn autobiografie, hier besproken in nummer 126, heeft John H. Cordell nu zijn creatief werk gebundeld. Dat bestrijkt ruim

zestig jaar, van een portret in conté van Ingrid Bergmann uit 1947 (op de cover) tot aan een tekening van Fay Claassen uit 2007. Het boek bevat onder meer ook de vier resp. acht tekeningen die van hem in 1950 en 1951 verschenen in de bladen Swing & Sweet en Philharmonic. Voorts telden we zo'n twintig aan jazz verwante tekeningen, verspreid door het boek. Net als zijn eerdere boek vertoont deze in eigen beheer uitgegeven verzameling heelaas weer tal van slordigheden, zowel in de – Engelstalige – onderschriften als in de tweetalige inleiding. Verkrijgbaar via www.petonline.nl in Hoogeveen.

...vervolg op de volgende pagina

VERVOLG JAZZ OP PAPIER

Eric van Nieuwland en Ron Beenen, fotografie, [introd. Ruud Wijkniet].

Jazz leeft! 5 jaar The Hague Jazz

[Den Haag : eigen uitg.], 2010.

109 pag. ; 22x31 cm.

ISBN 978-90-815880-1-0 geb.

met leeslint.

Prijs incl. porto ca. 25 euro

Elk festival dat zich respecteert, ziet zich graag vertegenwoordigd in een fotoboek. Het jongste is The Hague Jazz, waar twee fotografen op af kwamen om in meer dan negentig foto's jazz- en popartiesten vast te leggen die optraden gedurende de eerste vijf jaar. Ze lieten de foto's vergezeld gaan van een paar korte interviews, afgenomen door Serge Julien en Maja Nijessen. Het is een aardig document geworden, mede door de lijst van alle artiesten die er optraden. Verkrijgbaar via boekhandel Paagman in Den Haag.

Karel Eykman.

Het meisje met wie het nooit wat werd

Amsterdam : De Harmonie, 2010.

151 pag.

ISBN 978-90-6169-950-7 ing.

Prijs 16,90 euro

Semi-autobiografisch werkje van de schrijver (Rotterdam, 1936) uit diens tijd als scholier in de jaren vijftig. Het bestaat uit korte episodes, waarin de onbereikbaarheid van een meisje de rode draad vormt. Bevat onder meer een bezoek aan een optreden van Sidney Bechet met het orkest van André Réwéliotty. Waarschijnlijk is hier sprake van het concert in het Gebouw voor K & W (schrijver noemt het Kurhaus) in Den Haag op 9 november 1957.

John Schoorl.

De dag dat ik naar de Arctic Monkeys ging : muziekverhalen

Amsterdam : Van Gennep, 2011.

199 pag.

ISBN 978-90-5515-614-6 pbk.

Prijs 16,90 euro

Nieuwe bundel van de succesvolle Schoorl met eerder gepubliceerde impressies over pop en jazz in een schrijf-op-wat-me-ingeeft-stijl. Bevat:

- Ene Chesney H. Baker, eerder verschenen in de Volkskrant, 9 mei 2008

- Jan de sessiesman, over een fan van Barend Middelhoff: 'In een jazzkwartet ben je nooit alleen, behalve als je naar buiten loopt. Ja, de kou in. De pestpokkenkou in, en geen taxi te vinden.'

- De sound van je sound: 'Earl Bostic is een muzikaal universum van zichzelf en de echte jongens weten dat. Wrede blazers als John Coltrane, Benny Golson, Blue Mitchell [!], Stanley Turrentine leerden de was doen bij Bostic.' Eerder verschenen in Wahwah, nr. 4 (2006)

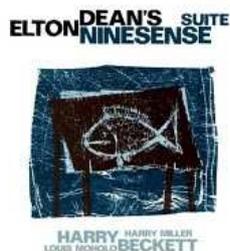
- Jules & Joe (een onthulling), eerder in Jazz, winter 2005.

Schrijver ontdekt de uiterlijke gelijkenis tussen Jules Deelder en de altsaxofonist Joe Maini (1930-1964), waarbij hij, in dit geval, tevergeefs verwijst naar de foto's *hier*, die het stuk oorspronkelijk begeleidden.

Jan J. Mulder

CD-RECENSIES

ELTON DEAN'S NINESENSE Ninesense Suite BECKETT/MILLER/MOHOLO Jazzwerkstatt Records

Bezetting:

Elton Dean (as, saxello),
Alan Skidmore (ts),
Mark Charig, Harry Beckett (tp),
Nick Evans, Radu Malfatti (tb),
Keith Tippett (pa),
Harry Miller (b),
Louis Moholo (d);

Harry Beckett (tp),
Harry Miller (b),
Louis Moholo (d).

De Duitse concertorganisator Ulli Blobl kan beschikken over een enorm archief van de Jazzwerkstatt Peitz die hij al jaren organiseert. Op deze cd treffen we een tweetal groepen uit de hoogtijdagen van de Britse geïmproviseerde muziek: Ninesense van saxofonist Elton Dean (uit juni 1981), en het trio van trompettist Harry Beckett met bassist Harry Miller en drummer Louis Moholo (uit april 1982). Niet zo'n gek idee om ze samen op een plaatje te zetten, want het trio maakt ook deel uit van het negental van Dean. De titel 'Ninesense Suite' doet een uitgebreide compositie vermoeden, maar er is hier toch sprake van een (grotendeels?) vrije improvisatie. Wel ontstaan daarin een soort 'delen' waarin kleinere groepjes aan het werk zijn, en de soms kakofonisch rondkolkende energiebaal even opbreekt in lyriek. Aangezien Dean het puikje van de Londense freejazz-scene om zich heen heeft verzameld, wordt het nooit een vormeloze bende, maar is er zelfs in de meest abstracte momenten nog wel enige structuur te ontdekken. Moholo en Miller zorgen daarbij regelmatig voor een lekkere puls die het ensemble vooruit stuwt. Het levert een halve plaat (41 minuten) op die je het best op een stevig volume kan draaien.

'Op 'Ninesense Suite' is sprake van een grotendeels vrije improvisatie. Het is een plaat die je het best op een stevig volume kan draaien.'

De lyriek die in de groep van Dean soms te horen is, is prominent aanwezig in de tweede geïmproviseerde set. Met slechts drie muzikanten is dat natuurlijk ook veel makkelijker. Beckett is een ondergewaardeerde trompettist, met een prettig, warm geluid en een manier van spelen waarbij hij zichzelf haast wegcijfert – zoal Don Cherry dat ook kon doen. De sublieme ritmesectie van Miller en Moholo (die een jaar later door de dood van Miller tot een wreed einde zou komen) brengt de Zuid-Afrikaanse roots van beide mannen naar voren, met de groovende baslijnen als kloppend hart. Daarnaast biedt Miller met zijn strijkwerk een goede tweede stem naast de trompet van Beckett. En al dit fraais beluisterend ga je toch denken waarom niet meer trompettisten de triovorm opzoeken.

Herman te Loo

IVO PERELMAN QUARTET The Hour of the Star Leo Records (www.leorecords.com)

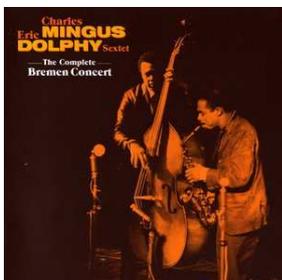
Bezetting:

Ivo Perelman (ts),
Matthew Shipp (p),
Joe Morris (b),
Gerald Cleaver (d).

Op zijn nieuwste album voor Leo Records schaarde de Braziliaans-New Yorkse tenorsaxofonist Ivo Perelman voor het eerst in tien jaar weer een pianist aan zijn zijde. Het is geen toeval dat dit dezelfde is met wie hij destijds ook de studio indook: Matthew Shipp. Ook op 'The Hour of the Star' is duidelijk waarom hij bejubeld wordt als de grootste freejazz-pianist van zijn generatie. Zijn enorme virtuositeit en energie, maar tegelijk ook een heldere frasering en grote interne cohesie maken zijn spel tot een genot. Absoluut hoogtepunt van de plaat is het titelstuk, dat opent met een melodie en sfeer die sterk doen denken aan Coltrane's 'A Love Supreme'. Veertien minuten lang weet het kwartet een bijna ondraaglijke intensiteit tot extatische hoogten te drijven, om af en toe gas terug te nemen en door die dynamiekverschillen de pieken alleen maar sterker te maken. Dat niet het hele album van dit soort Herculeswerken bevat, is maar goed. De luisteraar moet even kunnen bijkomen, en dat kan bijvoorbeeld bij het lichtvoetige duet van Perelman en Shipp ('The Right to Protest') en het Rollins-achtige triostuk 'Singing the Blues' (juist weer zonder piano).

Herman te Loo

**CHARLES MINGUS –
ERIC DOLPHY SEXTET
The Complete Bremen Concert
Jazzlips JL 774**

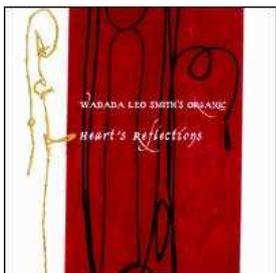
Bezetting:

Charles Mingus (b),
Jaki Byard (p),
Eric Dolphy (sax),
Johnny Coles (tp),
Dannie Richmond (d),
Clifford Jordan (sax).

**WADADA LEO SMITH'S ORGANIC
Heart's Reflections**

Cuneiform Records

(distributie: www.mandai.be)

Bezetting:

Wadada Leo Smith (tp),
Casey Anderson (as),
Casey Butler (ts),
Stepanie Smith (v),
Michael Gregory, Brandon Ross,
Josh Gerowitz, Lamar Smith (el-g),
Angelica Sanchez (p, el-p),
John Lindberg (b, el-b),
Skúlli Sverrisson (bg),
Pheeroan akLaff (d),
Mark Traylor, Charlie Burgin (laptop)

VERVOLG CD-RECENSIES

April 1964 was voor het Charles Mingus Sextet een slopende maand. Om te beginnen trad het twee keer op in de VS. En vanaf 10 april werden nog veertien Europese concerten gegeven. Om te beginnen in Amsterdam. De reeks eindigde 28 april in Stuttgart. De meeste van die optredens zijn opgenomen. Ze zijn nagenoeg allemaal als bootleg op vinyl uitgebracht. Veel is later ook op cd en dvd uitgekomen. Het concert dat op de dubbel-cd 'The Complete Bremen Concert' staat, werd 16 april 1964 gegeven. Het was de laatste keer die maand dat de musici met zijn zessen op het podium stonden. Een dag later, in Parijs, werd trompettist Johnny Coles ziek en moest de groep verder als kwintet.

Deze dubbel-cd is weliswaar al een tijdje uit, maar gezien de historische waarde toch nog de moeite van het signaleren waard. Tijdens het concert speelde pianist Jaki Byard 'A.T.F.W.' en leider Mingus 'Sophisticated Lady' (zie de link hieronder). Het sextet vulde het leeuwendeel van de tijd en nam 'So Long Eric', 'Parkeriana', 'Meditations on Integration' en 'Fables Of Faubus' onder handen. Het geluid is over het algemeen wel goed, al zijn er hier en daar storende bijgeluiden. Zo doet de basdrum van Dannie Richmond regelmatig aan een exploderende bom denken. In Jazzflits 99 van 2 juni 2008 besprak ik een cd met een opname van het concert in Stuttgart op 28 april. In vergelijking hiermee wordt meer overwogen en minder agressief gespeeld. Overigens zijn met enige moeite ook de andere concerten van deze tournee, zoals het Amsterdamse, nog wel ergens te vinden.

Hessel Fluitman

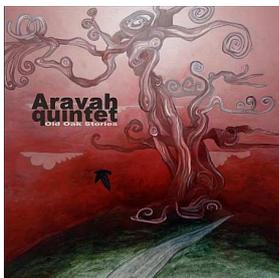
Luister naar Sophisticated Lady: <http://bit.ly/m1Xmek>.

Naast zijn akoestische Golden Quartet (waarover ik in Jazzflits 104 al eens jubelend berichtte) leidt trompettist Wadada Leo Smith ook een elektrische band: Organic. Het veertienkoppige gezelschap telt naast vier (!) gitaristen ook nog eens twee lap-topspelers. Op de dubbel-cd 'Heart's Reflections' bouwt hij daarmee een imposant muzikaal geheel, dat overtuigt door dynamiekgebruik, uitgekende compositorische middelen en een superieur trompetgeluid. De openingstrack, het 21 minuten lange 'Don Cherry's Electric Sonic Garden' refereert aan het latere werk van deze ondergewaardeerde vakbroeder – bijvoorbeeld zijn samenwerking met de Engelse avant-rockband Rip Rig & Panic. Maar evengoed is in dit nummer de invloed te horen van de trompettist die Smith al eens eer bewees op het prachtige album 'Yo Miles!'. Maar waar menig ander zou achteroverleunen in makkelijke funky grooves, zoekt Smith met zijn band voortdurend het avontuur op. Zo horen we Arabische invloeden langskomen in de suite die het titelstuk van de plaat vormt. Verder zijn er spacey, Frisell-achtige gitaarlandschapjes, vuige rockgrooves ('Leroy Jenkins's Air Steps') en verstilde momenten met alleen trompet, piano en gitaar die je soms flink naar de strot grijpen ('Spiritual Wayfarer' en 'The Well, part II'). Want met zijn vocale trompetstijl is Wadada Leo Smith op zijn zeventigste nog steeds iemand om geducht rekening mee te houden. En als componist zit hij op een zelfde, extreem hoog niveau. 'Heart's Reflections' is daar opnieuw een krachtadig bewijs van.

Herman te Loo

Luister hier naar een track van de cd: <http://bit.ly/leroDk>

ARAVAH QUINTET
Old Oak Stories
Boris Mogilevski Music
<http://on.fb.me/n5HeHz>

Bezetting:

Boris Mogilevski (g, oud),
 Ulas Aksunger (d, p),
 Jasper van Damme (ss, ts),
 Eleonora Roussou (fl),
 Jeroen Vierdag (b).

PAUL VAN KEMENADE
INTERNATIONAL QUINTET
Who is in Charge?
Kemo

Bezetting:

Ray Anderson (tb),
 Paul van Kemenade (as),
 Frank Möbus (git),
 Ernst Glerum (b),
 Han Bennink (snare).

VERVOLG CD-RECENSIES

De Israëliër Boris Mogilevski en de Duitser van Turkse komaf Ulas Aksunger ontmoetten elkaar in 2006 in Rotterdam. Beiden studeerden er aan het conservatorium. De eerste jazzgitaar, de tweede Latin percussie. Toch zijn op de cd 'Old Oak Stories' van het door de mannen gevormde Aravah Quintet geen traditionele jazzgitaarklanken te horen en ook geen slagwerkpartijen uit Zuid-Amerika.

De inspiratie voor de acht stukken vond componist Boris in het (Midden)-Oosten. Maar op de achtergrond is de jazz wel steeds aanwezig en de groep schuwt een klein rockaccent niet. Een beetje elektriek en een stuk of wat effectpedalen maken de sound extra interessant, hoewel de nadruk sterk blijft liggen op akoestische geluiden.

Het kwintet experimenteert vrijelijk met tempi en aangename harmonieën bij het combineren van de fluiten van Eleonora Roussou en de saxen van Jasper van Damme. De meest exotische invloed op het groepsgeklank komt van de 'oud' of 'ud'. Met dit eeuwenoude, luitachtige snaarinstrument definieert Boris het oosterse karakter van de plaat.

Mogilevski en de zijnen hebben een zachtaardige eersteling afgeleverd. Met net genoeg kruiding en pit om de nummers boeiend te houden, maar het woord dromerig typeert de plaat het beste. De musici dansen als het ware om elkaar heen in een sfeer van opperste weldadigheid. Om af en toe elkander even te bijten. Zo is een fraai uitgebalanceerd palet aan kleuren en smaken ontstaan.

Hans Invernizzi

Luister hier naar een track van de cd: <http://bit.ly/qHhh8C>

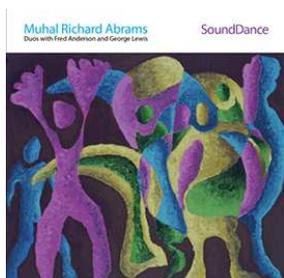
Al enkele jaren maakt saxofonist Paul van Kemenade furore met zijn internationale kwintet. In de groep voegt zijn lyrische alt zich perfect samen met de trombone van Ray Anderson, en Han Bennink geeft precies de goede 'groove' op zijn 'snare'. Frank Möbus en Ernst Glerum zijn met respectievelijk hun gitaar en bas een 'zekerheidsje' voor de solisten. Van Kemenade heeft al eens een nummer van deze groep, 'In a Sentimental Mood', op een cd gezet ('Two Horns and a Bass'), maar het wachten was op het eerste complete album van de ploeg.

'Who is in Charge? is een album voor de fijnproevers.'

Dat is er nu dan onder de titel 'Who Is In Charge?'. Het is een plaat met een beetje onderkoelde muziek geworden. Er zijn louter gelauwerde musici op deze cd bezig, dus je kunt dan moeilijk de lange tonen van gitarist Frank Möbus daarvan de schuld geven. Maar, alhoewel zijn werk vooral welluidend is, gaan zijn dubbelklanken op den duur wel wat overheersen. Niettemin is het geluid van de groepsleden heel nauwkeurig op elkaar afgestemd. Opvallend is dat elk lid van de groep ingetogen musicceert. Terwijl de heren stuk voor stuk toch uitbundig kunnen uitpakken. Anders gezegd: er is op deze plaat gekozen voor 'intensieve samenwerking'. In het opening- en tevens titelnummer wordt dit uitgangspunt in een aantrekkelijk klein motiefje van Van Kemenade met flair uitgewerkt. Elk groepslid krijgt in het stuk de kans om over de vraag 'Who Is In Charge' het zijne te zeggen. De samenwerking tussen de solisten - alt-sax, trombone en gitaar - is steeds voorbeeldig. En de tandem Glerum-Bennink klopt als een bus. Een cd voor de fijnproevers.

Hessel Fluitman

MUHAL RICHARD ABRAMS
SoundDance
PI Recordings

Bezetting:

Muhal Richard Abrams (p),
 Fred Anderson (ts),
 George Lewis (tb, laptop).

BRANFORD MARSALIS
JOEY CALDERAZZO
Songs of Mirth and Melancholy
Marsalis Music

Bezetting:

Branford Marsalis (ts),
 Joey Calderazzo (p).

VERVOLG CD-RECENSIES

'SoundDance' is de weerslag van twee ontmoetingen in New York tussen de aartsvader van de AACM, pianist Muhal Richard Abrams (80, inmiddels), en twee andere grootheden uit die organisatie: tenorsaxofonist Fred Anderson en trombonist George Lewis. Met name het geheel geïmproviseerde optreden van Abrams met Anderson is van historisch belang, om twee redenen. Ondanks hun beider rol in de AACM in Chicago hebben de mannen nooit samen een plaat opgenomen – en gezien het overlijden van de saxofonist in 2010, kon dit wel eens zijn zwannenzang zijn. Abrams is een bedachtzame pianist met een grote kennis van de jazztraditie, maar ook met een flinke allergie voor clichés. Hierdoor weet hij de rondborstige Anderson te bewegen tot even voorzichtige en overdachte improvisaties – qua opbouw en klankvorming doen ze zelfs denken aan het werk van Ab Baars, een Chicago-liefhebber. Het is af en toe een muzikaal potje schak, waarbij de twee elkaar uitdagen tot het doen van onverwachte zetten. Intensief luisteren, gespist op mooie vondsten, is het devies voor luisteraars naar dit rijpe duet. Het duet met George Lewis, van een klein jaar later, is behoorlijk anders van aard. Weliswaar blijft er de helderheid in het spel van Abrams, die ook hier de kunst van het weglaten beoefent. Maar door de inbreng van Lewis' laptop als extra stem ontstaat bij tijd en wijle een trio. Als tegen het eind van 'Part 1' Abrams twee afzonderlijke pianopartijen lijkt te spelen, is er zelfs sprake van een virtueel kwartet. Dit alles is overigens niet het resultaat van virtuoos machtsvertoon, maar van het nemen van beslissingen die door de situatie worden ingegeven. Zelfs op de meest orkestrale momenten hebben beide heren voortdurend oog voor detail. Het maakt eens te meer duidelijk waarom Abrams en Lewis bekend staan als superieure improvisatoren.

Herman te Loo

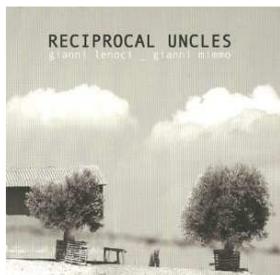
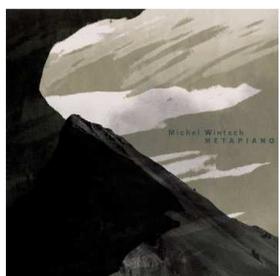
De bevrogen muziek van Branford Marsalis is niet altijd even toegankelijk. 'Dat wordt moeilijk' was dan ook mijn eerste gedachte toen ik een duo-cd van deze saxofonist in handen kreeg. 'Songs of Mirth of Melancholy' maakte Marsalis met pianist Joey Calderazzo, met wie hij de afgelopen dertien jaar samenwerkte. Het draait op de plaat om de interactie tussen de twee: de communicatie, de uitwisseling, het samenspel. Beluistering van het album vergt inderdaad enige moeite. Laat je leiden door de beide mannen, zou ik zeggen. Hun 'gesprekken' zijn heel boeiend.

'De 'gesprekken' tussen Marsalis en Calderazzo zijn heel boeiend.'

In het openingsnummer begeleidt Joey Calderazzo de saxofonist stride-achtig. Droog en 'down to earth', sterk. Het is een feest om de heren te volgen in de kale melodie van Wayne Shorters 'Face on the Barroomfloor' of bij het bouwen van hun klankconstructies in Marsalis' 'Endymion'. Dat bouwen doen ze gedreven. Hun uitvoering van Johannes Brahms' compositie 'Die Trauernde' kenmerkt zich door intimiteit en tederheid. Ze tekenen het treuren daarmee treffend. 'Hope', waaraan ze zich vervolgens wijden, is even intens, maar ook hemelbestormend. Zo worden de diverse thema's passend benaderd. Nee, dit is geen party plaat, maar een voor een klein uurtje contemplatie.

Hessel Fluitman

Beluister hier fragmenten van de cd: <http://bit.ly/jBM8F8>

GIANNI LENOCI/GIANNI MIMMO**Reciprocal Uncle****Long Song Records**(distributie: www.mandai.be)**Bezetting:**Gianni Lenoci (p),
Gianni Mimmo (ss).**ZLATKO KAUCIČ (SOLO)****Emigrants****Leo Records**www.leorecords.com)**MICHAEL WINTSCH (SOLO)****Metapiano****Leo Records**www.leorecords.com)**VERVOLG CD-RECENSIES**

De Italiaanse pianist Gianni Lenoci maakte anderhalf jaar geleden voor het Nederlandse label Evil Rabbit Records de solopiano-cd 'Ephemeral Rhizome'. De lyricus is nu te horen op een duoplaat voor het Italiaanse Long Song: 'Reciprocal Uncle'. Hij verkeert hierop in het gezelschap van sopraansaxofonist Gianni Mimmo. Het album opent met een verkenning van het binnenwerk van de piano en de schrille dubbeltonen die ontstaan door alternatieve vingerzettingen op de saxofoon. Het levert een mysterieuze spanning op, mede doordat de muziek vrij statisch van aard is. Op de tweede track horen we uit welk saxofoonhout (of -koper, eigenlijk) Mimmo gesneden is. Qua klank, maar ook qua frasering (met veel syncopen) is de Italiaan een echte Steve Lacy-adept. En dat is natuurlijk mooi, want de oude meester is niet meer onder ons, en erg veel navolgers heeft hij, vreemd genoeg, niet. Wat zowel Mimmo als Lenoci delen met Lacy is de precisie van het muzikale denken, de vormgeving van het be-toog, als het kan met geen noot te veel. En hoewel alle acht stukken volledig geïmproviseerd zijn, zou je aldus vermoeden dat er toch minimaal compositorische kernen zijn bedacht door een van beide heren. Door een afwisseling van lyriek en tamelijk ascetische klankverkenningen ontstaat een album dat blijft boeien.

Herman te Loo

De naam zou onder kenners van de Amsterdamse jazzscene nog wel een belletje kunnen doen rinkelen. In 1984 vestigde de Sloveense slagwerker Zlatko Kaučič zich in Amsterdam, en speelde er onder meer met Paul Stocker en de Frank Grasso Big Band. In 1992 keerde hij weer terug naar zijn vaderland, en speelde er met allerlei bezoekende grootheden. 'Emigrants' is zijn derde soloalbum, en het klinkt bepaald niet als een standaard drummerplaatje. Kaučič heeft ene groot aantal instrumenten om zich heen verzameld, waaronder ook allerlei fluitjes en gestemd slagwerk. Hij bespeelt zijn instrumentarium als een componerende improvisator, en denkt eerder symfonisch dan puur ritmisch. Soms speelt hij melodieën, en vaak heeft zijn muziek een ritualistisch karakter, tranceachtig, alsof hij geesten wil bezweren. Dat maakt 'Emigrants' zeer genietbaar, ook voor de modale muzikliefhebber.

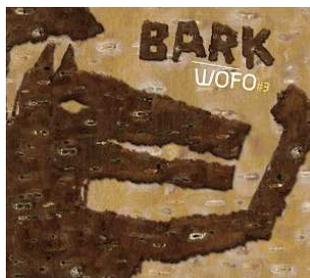
Herman te Loo

Volgens het persbericht bij deze cd 'Metapiano', heeft de Zwitserse pianist Michael Wintsch achter zijn huis een schuurtje, waar hij naar hartenlust kan experimenteren. Hij wisselt daarbij tussen de vleugel (die hij op orthodoxe wijze bespeelt, maar ook aan de binnenkant beroert) en synthesizer. Dit leidt niet tot Rick Wakeman-achtige overdreven virtuoze toestanden, maar tot goed overdachte orkestrale muziek. Wintsch probeert met zijn instrumentarium de klanken te realiseren die hij in zijn hoofd heeft. Die kennen soms minimal music-patronen, maar blinken ook uit in verhalende lijnen die de luisteraar meevoeren langs zijn ongebreidelde fantasie. Wintsch beperkt zich in de synthesizer tot tamelijk 'akoestisch' klinkende partijen, zodat het geheel organisch blijft klinken. De Zwitser houdt het transparant en toegankelijk, zodat de grillige muzikale gedachtegangen nauwkeurig te volgen zijn. Wie bereid is om te luisteren en zich open te stellen wordt door Wintsch meegenomen langs paden met uitzichten die absoluut de moeite waard zijn.

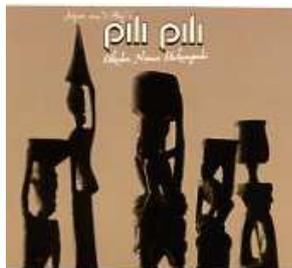
Herman te Loo

WOFO**Bark****Eigen beheer**

(www.wofo.be/cd-2011.htm)

Bezetting:

Mattias Laga (kl, bkl),
Michel Mast (ts, ss),
Stijn Engels (p),
Xavier Verhelst (bg),
Tom De Wulf (d).

JASPER VAN 'T HOF'S PILI PILI**Ukuba Noma Unkungabi****Jaro****Bezetting:**

Smangele Khumalo (voc),
Tineke Postma (ss, as),
Vasile Darnea (viool),
Anton Peisakhov (cello),
Jasper van 't Hof (keyb),
Dra Diarra (perc).

VERVOLG CD-RECENSIES

Na twee cd's lang met een gitarist (Walter Verschaeren) als harmonisch centrum te hebben geopereerd, heeft WOFO nu een pianist in de gelederen: Stijn Engels. En zoals we van de groep hadden verwacht, kiezen de Belgen niet voor een drukdoener achter de toetsen, maar een overdachte muzikant die zijn noten precies kiest. Dat heeft de muziek van WOFO nodig, want die gaat niet over virtuositeit, maar over het spelen van warmbloedige melodieën die vloeien uit de pen van basgitarist Xavier Verhelst. Voor wie de vorige twee albums van het kwintet kent, zijn er op 'Bark' de bekende aanknopingspunten: een voorliefde voor het vermengen van jazz en volksmuziek, en dan vooral die van de Balkan. Die vinden we het sterkst terug in 'Makedonsko Kolo' (met een typerende klarinetpartij van Laga), maar bijvoorbeeld ook in de melodie van 'Schatten' die Verhelst over een reggaebeat heeft gedrapeerd. De aanwezigheid van de piano maakt het klankbeeld rijker, en dat resulteert in harmonisch aantrekkelijke stukken als de ontroerende Franse ballade 'Tournez la Page'. De karakteristieke Vlaamse humor is ook volop aanwezig, zowel muzikaal als taalkundig. Zo beschrijft Verhelst in de uitgebreide liner notes op de site de opening van '11 kroketten' als 'free met mayonaise'. Een grap die zo flauw is dat hij weer leuk is.

Herman te Loo

Beluister hier fragmenten van de cd: <http://www.wofo.be/>
(kies het tabje 'audio' en daarna voor 'Bark')

In 2004 vierde toetsenist Jasper van 't Hof het twintigjarig jarig jubileum van zijn wereld- en jazzformatie Pili Pili (Zairees voor scherpe peper). Tevens zette hij toen een punt achter de groep. Maar het bloed kruipt kennelijk waar het niet gaan kan, want Pili Pili is terug van weggeweest. Met een cd getiteld 'Ukuba Noma Unkungabi' (Zulu voor 'to be or not to be'). Het is de vijftiende plaat van de groep. In afwijking van eerdere producties vormde niet de Afrikaanse muziek het uitgangspunt, maar de Europese muziektraditie. Uit eerdere bezettingen van de groep zijn onder anderen leider Van 't Hof en percussionist Dra Diarra van de partij. Verder nodigde de leider voor de plaatopname twee strijkers uit de Balkan uit en een Zuid-Afrikaanse zangeres. Daarnaast versterkte saxofoniste Tineke Postma de groep.

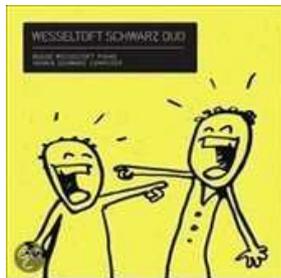
'Pili Pili speelt gepeperde muziek, al zijn in de editie 2011 wel de scherpe pitjes uit de pepers gehaald.'

Ook met al die Europese inbreng doet de groep zijn naam nog steeds eer aan. Pili Pili speelt gepeperde muziek. Vooral dankzij de percussie van Dra Diarra. De composities van Van 't Hof zijn pakkend. Ze vragen en krijgen regelmatig een aardse 'groove'. Tineke Postma kleurt de muziek regelmatig fraai in met haar sopraan- en altsax. Het zwakke punt van de groep is de zangeres. Ze zingt op zich uitstekend, maar is wat eenzijdig in haar klank. Alsof ze voortdurend in hetzelfde akkoord zingt. Als de violist en de cellist het voortouw nemen, neigt de muziek naar kamerjazz, al is het wel van het stevige soort. Pili Pili is wel het spreekwoordelijke jaartje ouder geworden. De dance-groove is niet meer zo woest als vroeger. Je zou kunnen zeggen dat de scherpe pitjes uit de pepers zijn gehaald.

Hessel Fluitman

Bekijk Pili Pili live in LantarenVenster: <http://bit.ly/oQf5yb>

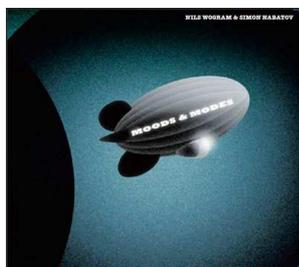
**BUGGE WESSELTOFT
HENRIK SCHWARZ
Duo**
Jazzland

Bezetting:

Bugge Wesseltoft (pi),
Henrik Schwarz (computer).

NILS WOGRAM & SIMON NABATOV
Moods & Modes
NWOOG Records

Bezetting:

Nils Wogram (tb),
Simon Nabatov (p).

VERVOLG CD-RECENSIES

De Noorse pianist Bugge Wesseltoft maakt in zijn (productie-) werk veel gebruik van synthesizers en elektronische manipulatie. De afgelopen jaren werkte hij veel samen met Henrik Schwarz, de Duitse producer van elektronische muziek. Hun combinatie van techno en jazz werkte wonderwel. Op 'Duo' zijn ze samen te horen, zonder andere musici. De cd is samengesteld uit live-opnamen en studiowerk. Het geluid van de piano en dat van de computer lopen mooi in elkaar over. Schwarz doet meer dan alleen maar ritme maken, hij creëert ook melodische lijnen. De muziek op deze cd raakt aan Instant Composing.

'Het is bepaald geen alledaagse muziek die Wesseltoft en Schwarz maken. Ze zijn duidelijk op zoek naar een eigen weg.'

Wesseltoft en Schwarz reageren steeds op elkaars werk. Zo creëren ze sfeer. Dat is geen opgewonden sfeer. De twee houden het geluidsniveau aangenaam. Ze zijn wars van egotripperij en geven elkaar de ruimte. Je hoort dat ze met veel plezier samenwerken. Het is bepaald geen alledaagse muziek die Wesseltoft en Schwarz maken. Ze zijn duidelijk op zoek naar een eigen en nieuwe weg in de jazz. 'Duo' is een goed voorbeeld van eht gegeven dat elke muzikant binnen de jazz zo langzamerhand zijn eigen muziekstroming ontwikkelt en vertegenwoordigt.

Hessel Fluitman

Bekijk Wesseltoft, Schwarz in concert: <http://bit.ly/bNPYC9>

Na vier jaar werd het wel weer eens tijd voor een album van dit duo. Het lijkt schier onmogelijk, maar de muziek die trombonist Wogram en pianist Nabatov (al een kleine twintig jaar elkaars muzikale partners) maken lijkt met de tijd alleen maar nog rijper en dieper te worden. De twee zijn absolute virtuozen, waarbij het soms lijkt of er twee pianisten achter de vleugel zitten, en of er kleppen op de trombone gemonteerd zitten.

'Een opzetten, weer eens opzetten, nog eens opzetten en eindeloos-weer-opnieuw-opzetten-tot-de-hele-familie-er-gek-van-wordt-plaat.'

Maar alles staat ten dienste van het muzikale avontuur, waarbij alle mogelijke ingrediënten tot een krachtig staaltje haute cuisine worden gesmeed. Geen enkel stuk op 'Moods & Modes' verloopt volgens een conventioneel verwachtingspatroon. Soms ontstaat een thema achteloos vanuit een vrije improvisatie (zoals de zwierige dans van 'Dança Nova'). Op andere momenten wordt een bloedmooie melodie ter zijde geschoven ten faveure van klankexploraties, om uiteindelijk weer terug te keren en noot meer hetzelfde aan te voelen ('First Thought - Best Thought'). Onontkoombaar swingende ritmes, melancholieke contemplaties, hartverscheurende ballades, welluidende ensembles en verstilde impro-momenten met tromboneplopjes en abstracte pianoloopjes, het is er allemaal. Het noopt allemaal tot opzetten, weer eens opzetten, nog eens opzetten en eindeloos-weer-opnieuw-opzetten-tot-de-hele-familie-er-gek-van-wordt van deze cd.

Herman te Loo

Bekijk Wogram/Nabatov in het Bimhuis <http://bit.ly/jS2EWw>

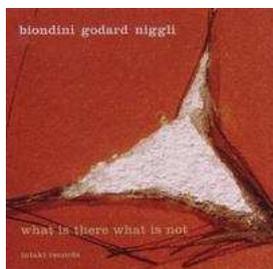
**GERARDO ROSALES AFRO CUBAN
JAZZ QUINTET**
Chano Pozo Music
Challenge

Bezetting:

Kwint van Dijck (as),
Danny van Kessel (p),
Mick Pauwe (baby bass, bg),
Armando Vidal (d, perc, voc),
Gerardo Rosales (perc, voc),
Gasten:
Rumbistico,
Ferdinand van Duuren (perc. (tr. 7)),
Marc Bischof (voc. (tr. 10))

BIONDINI/GODARD/NIGGLI
What Is There What Is Not
Intakt Records

Bezetting:

Luciano Biondini (acc),
Michel Godard (tu, serpent, bg),
Lucas Niggli (d).

VERVOLG CD-RECENSIES

Chano Pozo was een begenadigd congaspeler en componist die in de straten, kroegen en religieuze plekken van Havana 'wereldberoemd' was. Na zijn aankomst in New York, vlak na de Tweede Wereldoorlog, werd hij door landgenoot Mario Bauzá (onder meer muzikaal leider van het orkest van Machito) in contact gebracht met orkestleider Dizzy Gillespie. Die nam hem op in zijn bigband, waarin Pozo's rituele drumwerk (Pozo was lid van de geheime religieuze secte Abakuá) zich vermengde met de bebop. Daardoor werd hij legendarisch, al speelde hij 'slechts' veertien maanden in New York (Pozo werd er in 1948 vermoord).

Voor de cd 'Chano Pozo Music' heeft het Gerardo Rosales Afro Cuban Jazz Quintet een greep uit Pozo's muziek gedaan. Uiteraard konden ze niet om de hits van de Gillespie Bigband heen. Dus passeren 'Cubana Be, Cubano Bop', 'Manteca' en 'Tin Tin Deo' de revue. Maar Rosales ging verder. Hij heeft een aantal composities van Chano Pozo in medleys verwerkt. Congas, sons, rumbas en guarachas uit zijn Cubaanse tijd. Voor mij onbekend werk. De melodieën op 'Chano Pozo Music' worden gespeeld door saxofonist Kwint van Dijck. Verder is het natuurlijk veel percussie dat de klok slaat. Live zal deze muziek gegarandeerd roken!

Hessel Fluitman

Bekijk de groep tijdens de opnamen: <http://bit.ly/qP1h70>

'Powerplay' is een toepasselijke titel voor het openingsnummer van 'What Is There What Is Not'. De drie heren laten horen hoe virtuoos ze zijn, en hoe ze sterke melodieën combineren met een opzwevend dansante ritmiek. Mede door het accordeongeluid van Biondini gaan de associaties dan al snel in de richting van Astor Piazzolla. Maar er zijn meer geesten die in de muziek op deze cd rondwaren, van componisten die meesterlijke melodieën konden schrijven: Johann Sebastian Bach en John Coltrane. Het zegt iets over de brede visie van Biondini, Godard en Niggli: genregrenzen zijn er om te slechten.

'Drie virtueuze heren die sterke melodieën combineren met een opzwevend dansante ritmiek. Het tubaspel van Godard is magnifiek.'

De accordeonist en tubaïst praktiseren het slopen van hokjes ook regelmatig in het gezelschap van de eigenzinnige ud-speler Rabih Abou-Khalil. Het naar eigen hand zetten van andermans repertoire (het Adagio uit de vioolsonate BWV 1016 en 'Naima') werkt overigens prima, en Bach en Trane gedijen uitstekend in de klankwereld van dit trio. Dat er in alle drie bandleden ook een componist van formaat huist, blijkt uit het ontroerende liedje 'Le Sonnet Oublié' van Godard, de vrolijke calypso 'Prima del Cuore' van Biondini en het spannende 'Schluss' van Niggli, met een hoofdrol voor de serpent (een soort middeleeuwse tuba met de vorm van een slang). Helaas verruïlt Godard in een paar nummers zijn blaasinstrumenten voor een basgitaar. Hij speelt daar heel verdienstelijk op, maar zo missen we als luisteraar wel een track lang zijn 'unique selling point': dat magnifieke tubaspel.

Herman te Loo

Bekijk Biondini/Godard/Niggli hier: <http://bit.ly/jN5X7k>

CONCERTVERSLAGEN

NORTH SEA JAZZ FESTIVAL

Datum en plaats:
8, 9 en 10 juli 2011,
Rotterdam.

Het 36ste North Sea Jazz Festival, voor de zesde keer in Rotterdam, was als vanouds strak georganiseerd. Iedere keer worden er toch ook weer verbeteringen aangebracht. Zo was het aantal concerten waarvoor moet worden bijbetaald (Plusconcerten) gelukkig kleiner geworden. Nieuw was ook dat het actuele blok-schema met complete bezettingen, dankzij een bierbrouwer, gratis verstrekt werd. Wie op tijd op de juiste plek was kon ongestoord genieten! Verder heeft de organisatie het idee van 'artist in residence' laten varen. In plaats daarvan kregen twee musici een volledige 'carte blanche': trompettist Kytteman (Collin Benders) en altsaxofonist Rudresh Mahanthappa. Natuurlijk kwam de jazzliefhebber niet voor Snoop Dog, Bootsie Collins of Seal. Maar er was vooral in de zalen Hudson en Madeira veel pure jazz te bewonderen in een brede én diepe programmering. De zaterdag was uitverkocht. Een impressie van drie dagen Ahoy.

vrijdag

Met zijn rug naar zijn band gaf pianist **Ahmad Jamal** (Hudson) allerlei aanwijzingen en bepaalde hij de richting van de muziek. Hij dirigeerde zelfs een drumsolo van Herlin Riley. Even later stond hij met zijn handen in zijn zakken te genieten van een percussiesolo. Hij is al tachtig jaar maar zijn spel is nog sprankelend. In korte muzikale zinnen wist hij heel veel te zeggen. Op zo'n festival is het een komen en gaan van muzikanten en hun instrumenten. Maar het was wel een vreemde gewaarwording om in de lift te staan naast een karretje met grote stukken gletsjerijs. Dit was bestemd voor **Terje Isungset Ice Music**.

De Noor maakt de laatste tijd muziek op ijs en neemt dat dus mee van thuis. Presentatrice Mijke Loeven legde uit dat de instrumenten gestemd worden door ze te vijlen en te schrappen. "Naarmate het concert vordert, verandert dan ook de toon, en langer dan een half uur gaan ze niet mee". **Bram Stadhouders** speelde op een ijsgitaar (zie foto). Hij kreeg eerst een rendiervel op schoot om daarna wat klanken aan het steeds transparanter wordende instrumenten te ontlokken. Daar kwam helaas niet veel van terecht. Hij had beter een gewone gitaar achter de hand kunnen houden, maar het was wel een bijzonder gezicht.

[...vervolg op de volgende pagina](#)

VERVOLG NORTH SEA JAZZ FESTIVAL

Terje Isungset speelde percussie met een soort schaafijs en twee vijzels. Omdat de klank erg zwak was moest het enorm versterkt worden. Ook blies hij op een ijshoorn en speelde hij op een ijsxylofoon. Het geheel werd aangevuld met wat ijle vocale klanken van Marie Kvien Brunvoll.

Samen met bassist Guus Bakker en drummer Vincent Planjer speelde pianist **Rembrandt Frerichs** werk van een twee dagen eerder opgenomen cd. Frerichs: "Jullie zijn dus muzikale proefkonijnen". Zo speelden ze 'Carrousel', een vrolijk huppelend thema. De zaal, Volga, droeg het thema 'Introducing'. Dat bleek gelukkig niet te betekenen dat we te maken hebben met jong talent, maar met hoge kwaliteit die echter nog niet bekend is bij het grote publiek. Na de bescheiden pianist zouden later saxofoniste Tia Fuller en de band van bassist Clemens van der Feen in deze zaal optreden.

Al jaren is zaal Hudson het walhalla voor de jazzpurist. Maar vergeet ook zaal Madeira niet. Hier gebruikte **Rudresh Mahanthappa** zijn 'carte blanche' met altsaxofonist Bunky Green. Downbeat vond Mahanthappa de beste altsaxofonist van 2011. In het toepasselijke 'Welcome' liet hij zijn publiek in de eerste minuten met vliegende vaart van de Balkan naar zijn geboorteland India reizen. Sommige passages uit 'Summit' hadden wat weg van 'Happy People' van – ook al – altsaxofonist Kenny Garrett. De solo's van Mahanthappa waren weinig melodieus en bestonden uit snelle notenregens. De jonge en de oude saxofonist bleken ondanks hun verschil in ervaring behoorlijk aan elkaar gewaagd.

Kneebody: het was te horen dat de blazers vaker samenspelen.

Het thema van zaal Darling was 'Infused'. De Amerikaanse band **Kneebody** paste perfect in dat thema. Bij aanvang leken ze wel een ouderwets Engels popbandje, maar later bleken ze wat psychedelische neigingen te hebben. Net als bij hun vorige optreden in Rotterdam was keyboardspeler Adam Benjamin niet van de partij. Zijn rugzak was gestolen, met daarin zijn paspoort... Maar de overgebleven vier lieten zien wat progressieve jazzrock inhoudt. Dat de twee blazers, Ben Wendel op tenorsaxofoon en Shane Endsley op trompet, na een kolkende solo weer op hetzelfde moment bij het thema belandden, verried dat ze al heel wat vaker samengespeeld hebben. De gespeelde muziek is ook te vinden op hun cd 'You Can Have Your Moment'.

[...vervolg op de volgende pagina](#)

Vocaliste Marie Kvien Brunvoll van de Terje Isungset Ice Music.

VERVOLG NORTH SEA JAZZ FESTIVAL

Kyteman gebruikte zijn eerste 'carte blanche' niet om zelf te spelen, maar gaf de eer aan zijn oom. Zelf keek hij toe vanuit de propvolle zaal toen het **Jacky Terrasson Trio** het hoogtepunt van de eerste festivaldag bleek. Terrasson is een getalenteerde stilist met een ferme percussieve aanslag. De pianist creëerde opzweepende, repeterende motieven. Na lange creatieve omzwervingen liet hij een liedje ontstaan. Het concert was behoorlijk gevarieerd. Klassiekers als 'Smoke Gets In Your Eyes' werden karikaturen onder zijn vingers, waarbij hij de thema's net zo gemakkelijk met zijn linkerhand speelde. Flarden van 'Beat It' van Michael Jackson kwamen voorbij en ook een expressief gespeeld 'Caravan' van Duke Ellington. Drummer Leon Parker is een oude bekende van Terrasson. Hij speelde al mee op zijn debuutalbum. Met een kleine drumkit ondersteunde hij de pianist moeiteloos. Ook deed hij even aan 'mouth percussion'.

zaterdag

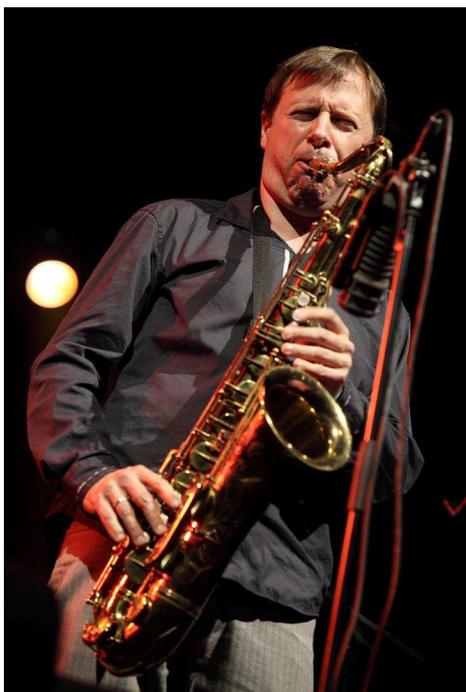
Het **Metrolope Orkest** (onder leiding van Vince Mandoza) heeft ondertussen een vaste plek op het festival. Steeds weer worden er solisten gevonden die mee willen doen. Dit keer zelfs drie tegelijk, de zangers **Al Jarreau** (1940), **Jon Hendricks** (1921) en **Kurt Elling** (1967). Het voltallige orkest zat al geduldig klaar toen nog een grote stroom (te late) bezoekers binnenkwam. De zaal waarin het concert plaatsvond, Amazon, is zo groot, dat het geluid enorm versterkt moet worden. Helaas resulteert dat nog al eens in forse vervorming en een te hoog volume. De drie zangers hadden er totaal geen last van. Twee van hen zijn veteranen. Jarreau is van 1940 en Hendricks is zelfs van 1920! Direct na aanvang was er al een feestje tussen de mannen. Dat de vocale kwaliteiten van Hendricks te wensen overlieten, mag hem gezien zijn leeftijd niet kwalijk worden genomen. Zijn kapiteinspet stond hem nog steeds goed.

Saxofonist **Joshua Redman** heeft recentelijk projecten gedaan in een triobezetting. Maar samen met pianist **Brad Mehldau** was het nog een maatje kleiner. Ze kopieerden elkaars ideeën, vulden elkaar aan en ze bouwden de muzikale vondsten gecompliceerd uit. Mehldau's concentratie werd verstoord door fotografen, die ondanks het fotografeerverbod toch actief waren. Mehldau wuifde ze weg met een hand vol muziekpapier. De pianist zorgde voor een stabiele en ritmische basis waarop Redman uitgebreid kon soleren. Maar even later waren de rollen volledig omgekeerd. Een mooi gelegenheidsduo.

De op één na grootste zaal (Maas) was het toneel voor **Kytecraash**, de combinatieband van Collin Benders' Kyteman en Eric Vloeimans' Gatecrash. Ondersteund door een prima zaalgeluid en een spectaculaire lichtshow gaven beide trompettisten een kolkende show. Kort na aanvang ging ook de tweede ring van het Sportpaleis open waardoor Vloeimans nog nooit zo'n groot jazzpubliek heeft gehad. Benders gaf toe aan een volledig vrije lichamelijke expressie en sprong zo energiek over het podium dat hij onmogelijk voor een staande microfoon zou kunnen spelen. De reusachtige rapper Pax wierp een zware schaduw over het publiek toen hij voor een spotlight stond. Hij en Vloeimans speelden heel coherent samen. De trompettisten speelden elk een stuk met hun 'eigen' toetsenist: Benders met Niels Broos en Vloeimans met Jeroen van Vliet.

[...vervolg op de volgende pagina](#)

VERVOLG NORTH SEA JAZZ FESTIVAL

Chris Potter verving bij Tomasz Stanko de zieke Lee Konitz.

Je herkent altijd direct zijn stijl: saxofonist **Charles Lloyd**. Hij trad op met zijn kwartet: Jason Moran op piano, Reuben Rogers op bas en Eric Harland op drums. De 'crème de la crème'. Zacht en hoog blies hij heel wat eigenzinnigheid de zaal in. Na zijn soli liep hij rustig wat rond met zijn handen op zijn rug of ging op een extra pianobankje zitten. In die tijd nam Moran het stokje over. Hij weet tenslotte heel goed hoe je een sterk pianotrio moet vormen.

Weer terug in zaal Hudson speelde het **John Scofield Jazz Quartet**. Alwéér een topact waarvoor de zaal eigenlijk te klein bleek. Scofield speelde dynamischer werk dan op zijn laatste cd 'A Moments Peace' staat, die overwegend ballads bevat. Zijn 'Slinky' paste goed bij een vrolijke animatiefilm. 'Simply Put' was een soort relaxte americana met subtiele baspartijen van Scott Colley. Mulgrew Miller zat aan de vleugel. Zijn elegante en geraffineerde spel blonk uit in 'I Want To Talk About You'. Van geheel andere aard was **Kurt Elling Swings Sinatra** met de **Klüvers Big Band**. Hij deed songs van zijn cd 'The gate', maar voerde ze dit keer uit met een Deense bigband. Met grote precisie kende de band de muziek van Elling, die op zijn beurt de arrangementen nauwkeurig beheerste. Elling opende met 'Steppin' Out' en wond op charmante manier en met groot gemak het publiek om zijn vingers. Sinatra stond centraal. Elling: "We doen stukken van Sinatra en stukken die hij graag zou willen spelen". Zoals de Beatlessong 'Norwegian Wood'. Gelukkig imiteerde hij Frank niet, maar was hij volledig zichzelf met zijn karakteristieke zang.

zondag

Het was een gedurfd idee om **Anouar Brahem, Dave Holland en John Surman** op een festival te boeken. Maar wat een succes was dit concert. Er werd bij de aankondiging in zaal Hudson terecht gevraagd om extra stilte. In deze ambiance bleek de muziek net zo te klinken als op de cd: 'Thimar' van het trio. Zoals te verwachten schiep Anouar Brahem op zijn oud een Oosterse sfeer die smetteloos werd ondersteund door Dave Holland. John Surman speelde op sopraansaxofoon en basklarinet. Zorgvuldig geconstrueerde composities zorgden voor een ademloos publiek. Helaas werd de subtiliteit van een bassolo verstoord door muziek van het aangrenzende winkelplein: Alicia Keys met 'New York' én Dave Holland is geen gelukkige combinatie. Hoewel de overlast van de winkeltjes vroeger erger was, wordt het toch eens tijd deze zaal volledig te isoleren van de omgeving.

Helaas moest altist Lee Konitz wegens fysieke omstandigheden verstek laten gaan. Zonder hem trad het **Tomasz Stanko Quintet** op. Daarin namen plaats: Chris Potter (s), Graig Taborn (p), Chris Lightcap (b) en Jim Black (d). Trompettist Stanko blaast graag hoog met een snelle articulatie. Taborn nam nogal eens het initiatief voor een avontuurlijk uitstapje en werd daarin op de voet gevolgd door Jim Black. De goed luisterende drummer gedroeg zich nogal tam binnen de groep, maar liet gelukkig in twee solo's weer eens zien dat hij beestachtig goed is! Dit concert toonde duidelijk dat de artistieke kwaliteiten van een solist belangrijk zijn, maar het is ook van groot belang dat hij de juiste personen om zich heen verzamelt.

[...vervolg op de volgende pagina](#)

VERVOLG NORTH SEA JAZZ FESTIVAL

Tomasz Stanko zocht graag de hoogte op.

Nog zo'n concert vol pure jazz: het **New Gary Burton Quartet**. Gary Burton was een van de eersten die de vibrafoon met vier mallets bespeelden en nu was goed te zien hoe bedreven hij daarin is. Naast hem stond gitaarwonder Julian Lage. Op een eerdere editie van het festival werd hij nogal ondergesneeuwd door trompettist Ralph Alessi. Hij is volgens Burton "a rising star". En volkomen terecht; zijn razendsnelle vingers brachten zijn rijke melodieuze ideeën sprankelend tot leven. De gespeelde muziek was voornamelijk afkomstig van de nieuwe cd 'Common Ground'. 'Never The Same Way' was zelfs zo nieuw, dat de leider het vanaf bladmuziek moest spelen. Drummer Antonio Sanchez bracht ook een compositie in 'Did You Get It?' Vooral de up-tempo stukken waren een lust voor oog en oor.

De muziek van **Bugge Wesseltoft & Henrik Schwartz** was echte luistermuziek. Liefst met gesloten ogen. De mannen zaten deels verborgen achter de vleugel en allerlei elektronische apparatuur. Wesseltoft is een genie in het 'bewerken' van de piano. Hij nam vroeger zelf samples van zijn eigen spel op, maar liet nu Schwartz het resultaat mengen, repeteren, vervormen en omkeren en het duo behaalde daarmee verbazingwekkende resultaten. Niet eerder hoorde ik live zo'n duidelijk stereo-effect. Het was absoluut niet te zien wie nu wat deed, maar uit het niets ontstond één keer een heuse dance-act. Toch bleef de zaal uiterlijk onbewogen. Vaak was het meer klank dan muziek maar het improvisatieniveau was heel erg hoog. Na afloop was hun cd (Duo) in alle winkeltjes op het festival uitverkocht. Dat zegt wel wat over hun populariteit.

Het **Branford Marsalis Quartet** was mijn festivalafsluiter. De samenwerking van dit kwartet is fabelachtig sterk, terwijl de bassist pas voor de tweede keer meedeed. Joey Calderazzo gaf een prachtige solo waarbij hij van pure energie steeds bijna van zijn kruk gleed. Toen even later Branford inviel met een klaagzang op zijn sopraansaxofoon was het feest compleet. Tientallen fotografen – profs en amateurs – mochten het gehele concert fotograferen. Dat is kenmerkend voor de generositeit die Branford Marsalis in zijn muziek heeft. Omdat dit het laatste concert was kon het gerust uitlopen. En dat deed het!

Peter J. Korten (tekst), Joke Schot (foto's)

SWINGIN' GRONINGEN

Datum en plaats:
23, 24, 25 juni 2011,
Groningen.

Jazzlegende Benny Golson.
(Foto: Oliver Rossberg)

VERVOLG CONCERTVERSLAGEN

Na een aantal jaren afwezigheid is het festival Swingin' Groningen weer terug op de kalender. Het gratis toegankelijke festival speelde zich af op vijf podia in de binnenstad van de noordelijke studentenstad. Martijn Barkhuis, beter bekend als DJ Maestro, was deze keer de officiële programmeur. Hij creëerde een gevarieerd programma, waarin naast acts voor het grote publiek ook vooral ruimte was voor nieuwe verrassende artiesten die men in Nederland niet vaak ziet. Ook vond hij een uitstekende balans tussen jazz en aanverwante muziek en tussen mainstream en 'ver-over-de-grens' van het bekende.

donderdag

Het startschot van het festival werd op donderdag 23 juni in het Newscafé door Barkhuis persoonlijk gegeven, daarbij ondersteund door saxofonist Ben Herman. Daarna volgden talloze concerten in de Groningse cafés. Een opvallend concert was dat van drummer Joost van Soests **Tweed en Sneakers** in Café Buckshot. Het enigszins studentikoos aandoend bandje werkte zich op professionele wijze door een hoog swingend repertoire van boogaloo. De bij die muziek horend entertainment werd verzorgd door Jelte Posthumus, die Groucho Marx in overtreffende trap imiteerde. De band deed er nog een schepje bovenop toen de Nederlandse boogalooliefhebber bij uitstek Benjamin Herman samen met DJ Maestro in het café verscheen. Ondanks verwoedde pogingen van smaakmaker Posthumus liet Herman zich helaas niet verleiden het podium te beklimmen. Hij genoot wel zichtbaar van de band.

vrijdag

De liefhebbers van jazzgeschiedenis konden zich op verschillende dagen te goed doen aan de jazzlegende **Benny Golson**. Op vrijdag stond de saxofonist fier en springlevend op het podium, begeleid door de Big Band van het Prins Claus Conservatorium. Het publiek keek ademloos toe hoe de man - die alles in de jazz heeft gezien en meegemaakt - als vanzelfsprekend een voltallige bigband naar een hoger niveau stuwde. De bigband, onder leiding van trompettist Kurt Weiss, zat deze keer in spiegelbeeld op het podium - blazerssectie rechts en ritmesectie links. Dit om de linkshandige drummer Carmelo Graceffa tegemoet te komen. Het orkest blonk niet alleen uit in hechte harmonische begeleiding maar ook in virtuoze solo's. Vooral de blazerssectie stond voortdurend klaar om de ene na de andere fantastische solo te spelen. De man van de avond bleef desalniettemin Golson zelf. Ruim 9.000 mensen genoten later op de avond van saxofoniste **Candy Dulfers** funky optreden, waarin tegenwoordig ook belangrijke rollen zijn weggelegd voor de bandleden. Met name viel daarin de 'Prince-associate' bassist Chance Howard op. De **Ploctones** maakten op de voor hen welbekende manier het podium bij café Buckshot op het Zuiderdiep onveilig. De uitbundige virtuoze vrolijkheid zorgde voor een uitstekende afsluiter van de vrijdagavond.

zaterdag

Golson, componist van een lange lijst tot standards verheven nummers zoals 'Along Came Betty, Whisper Not' en het voor Clifford Brown geschreven 'I remember Clifford', mocht op zaterdag wederom aantreden. Deze keer begeleid door het Joris

[...vervolg op de volgende pagina](#)

De Finse tenorsaxofonist Timo Lassy was de grootste verrassing in Groningen. (Foto: Erika Luoto)

VERVOLG SWINGIN' GRONINGEN

Teepe Trio met pianist Rob van Bavel en drummer John Engels. Het kwartet speelde uitsluitend 'standards'. Het volgestroomde Waagplein realiseerde zich maar langzaam dat de componist zelf op het podium stond. Met name de interactie tussen leeftijdsgenoten Engels en Golson maakten het concert een genot voor oor en oog. Engels was duidelijk enthousiast en Golson wist hem voor bijzondere muzikale interacties feilloos te vinden. Het kwartet eindigde vanzelfsprekend met het door Art Blakey tot 'standard' verheven 'Blues March', natuurlijk geschreven door Golson zelf.

Gitarist **Daan Klein** won op zaterdagmiddag glansrijk de eerste Gasterra Talent Award (zie ook pagina 3). Hij blonk uit als begeleider en als solist. In zijn mooie band viel ook saxofonist Maarten Hoogenhuis op. De Gasterra Talent was wel degelijk een competitie, maar vond in een geheel vriendschappelijke sfeer plaats. Zo speelde winnaar Daan Klein ook mee met het kwintet van pianist Tony Hoyting. Klein, die zelf net cum laude is afgestudeerd aan het Groningse Prins Claus Conservatorium, zal zich de komende jaren verder gaan ontwikkelen aan de Oostkust van de Verenigde Staten. De relatieve nieuweling Jan Ruerd Oosterhaven won de publieksprijs. De bassist bracht een solide muziek onderbouwd met veerkrachtige solo's. Hij is zeker iemand om in de toekomst naar uit te kijken.

Rond 18.00 uur vond een enigszins bijzonder tafereel op de Grote Markt plaats. Terwijl de set voor **Billy Cobham** werd opgebouwd, liep de grote drummer daar zelf zijn drumstel uitgebreid te fotograferen. Mooi dat een drummer zo enthousiast kan zijn. Cobham heeft een van de topdrumstellen van Yamaha. Zijn 'drumkit' is speciaal voor hem ontwikkeld. Voor het optreden in Groningen was het slagwerk helemaal uit Zuid-Duitsland gehaald. Je vraagt je bij zo'n drumstel af waar de drumstokken dan vandaan komen. Hoe dan ook, Cobham leverde 's avonds een fraai concert af. Misschien wat minder hard en snel dan we van hem gewend zijn, maar vooral mooi en harmonisch.

Op zaterdag vond ook een verrassend optreden van Andrea Benini's **Mop Mop** plaats. Met misschien een enigszins verwarrende bezetting van een platen-scratchende drummer, een Lionel Hampton-energierijke vibrafonist en broodmagere virtuoze alles-rietblazer brachten ze coherente speedy jazz, waarbij het publiek de aandacht niet kon verliezen.

De grootste verrassing van het festival was zonder twijfel de Finse tenorsaxofonist **Timo Lassy**. Voor de insiders bekend van het Finse Five Corners Quintet, maar voor het grote jazzpubliek een relatieve nieuwkomer die bebop bracht in de vorm zoals het hoort te zijn: swingend, virtuoos en vooral spannend. Lassy hield met zijn Finse begeleiders het Waagplein ademloos in zijn greep. Vooral de in Finland woonachtige Griekse pianist George Kontrafouris blonk uit in melodische Monk-achtige solo's. Lassy speelde veel eigen nummers, maar bracht ook een schitterende uitvoering van 'Just one of those things'.

Swingin' Groningen heeft in drie dagen aangetoond dat een festival een breed en aantrekkelijk programma kan bieden voor zowel het grote publiek, als ook een verrassend programma voor de kleine groep van ingewijde liefhebbers. Swingin' Groningen is weer helemaal terug. Laten we hopen voor jaren!

Bart Hollebrandse

Volg het jazznieuws op <http://www.twitter.com/jazzflits>

JAZZDAG 24 06 2011

PANEL OP JAZZDAG: 'MINDER JAZZPRIJZEN, MAAR GEEF WINNAARS MEER BEGELEIDING'

Dordtse Jazzprijs

Leidse Jazz Award

Get Your Jazz On Stage-battle

YPF Jazz Pianoconcours

Junior Jazz Award Zeeland

Erasmus Jazzprijs

Jazz Below The Sea Talent Award

Gasterra Talent Award Contest

Zomerterras Concours Jazz

Dutch Jazz Competition

Keep An Eye Jazz Award

Artez Composition Contest

Jazz Vocalisten Concours

Jazz-i Award

Prinses Christina Jazz Concours

Heerlen Jazz Award

Glenn Corneille Jong Talent Prijs

(Deloitte) Jazz Award

Etc. etc. etc...

Er zijn veel te veel Nederlandse jazzprijzen voor jonge musici. Dat vonden de deelnemers aan een panel tijdens de Jazzdag op 24 juni in Rotterdam. Het zou het prestige van de jazzprijzen ten goede komen als er wat minder zouden zijn. Ook moeten de winnaars meer begeleiding krijgen bij het verzilveren van hun prestatie.

Vooraf dat laatste is belangrijk, benadrukte panellid en pianist **Michal Vaňouček**. Hij won in 2008 de Deloitte Jazz Award. En hij won in 2004 ook al prijzen met de formatie As Guests: de Dutch Jazz Competition en de Pim Jacobs Muziek Prijs. Zijn ervaring is dat prijzen je weinig verder helpen. "Ik hoopte dat er wat zou gebeuren na het winnen van een prijs, maar dat was niet zo." Ze vormen weliswaar een mooi visitekaartje en zijn handig bij het netwerken, maar Vaňouček had graag wat meer hulp willen hebben om een bestaan als musicus op te bouwen. Om aan optredens te komen. Dat sloot goed aan bij de stelling die discussieleider **Lodewijk Bouwens** had geponeerd: "Een jazzconcours begint pas als de winnaar is aangewezen." Bouwens is zelf betrokken bij de YPF Jazz Pianoconcours: "Het is belangrijk dat musici iets aan een prijs hebben. Dat ze niet alleen een geldprijs krijgen, maar ook langdurig carrière-advies." **Jan Willem Klein Willink** (Arrow Jazz FM) onderschreef dat volledig. Je kunt als prijs ook een contract met een platenmaatschappij geven of zendtijd op Arrow Jazz FM en Radio 6, meent hij. "Je kunt een prijswinnaar verder helpen met het bouwen van een website, aan optredens op festivals of bij het leggen van buitenlandse contacten." Ook **Dick Kuijs** (Dutch Jazz Competition) had de ervaring dat jonge musici niet goed weten hoe ze het publiek kunnen bereiken. Winnaars beklagen zich er bij hem wel eens over dat er 'niets' is gebeurd na het winnen van de wedstrijd. Daarom krijgen de winnaars van het Jazz Vocalisten Concours de kans om zich in de kijker te spelen, merkte **Cyriel Pluimakers** op, via de Jazz Impuls-concertreeks (tot nu toe) en via het Nederlands Impresariaat. Pluimakers is de man achter dat tweejaarlijkse concours.

In het belang van de musici moet er een eind komen aan de wildgroei van prijzen in Nederland. Dat waren alle panelleden volledig met elkaar eens. Jan Willem Klein Willink had even op Google gekeken en er zo al vijftien op zijn scherm gekregen. Dat moet minder. "Door te snoeien maak je een wedstrijd belangrijk", aldus Kuijs, "uiteindelijk gaat het om geld om de winnaars te begeleiden." Ook wees hij op het belang van continuïteit van een prijs. Die continuïteit is altijd een probleem, zelfs voor prestigieuze prijzen. Het YPF wordt gesponsord door een grote internationale bank. Die heeft het op dit moment niet makkelijk. Het is daarom nog steeds de vraag of het festival in januari 2012 wel kan worden gehouden, onthulde Lodewijk Bouwens. Voor een gesprek over de veelheid aan jazzprijzen zag hij een mooie taak weggelegd voor de stichting Jazz NL. "Die moet misschien maar eens het initiatief nemen om de verschillende prijzenverstrekkers aan een tafel te krijgen." Wordt vervolgd dus.

Hans van Eeden

JAZZFLITS IS EEN ONAFHANKELIJK JAZZMAGAZINE

59ste ANNUAL DOWNBEAT CRITICS POLL WINNAARS

Jason Moran: drie keer op 1. (Persfoto)

Hall Of Fame:

Abbey Lincoln

Jazz Artist Of The Year:

[Jason Moran](#)

Album Of The Year:

[Jason Moran](#), '10'

Big Band:

Maria Schneider Orchestra

Jazz Group:

Joe Lovano Us Five

Soprano Saxophone:

Dave Liebman

Alto Saxophone:

Rudresh Mahanthappa

Tenor Saxophone:

Sonny Rollins

Trumpet:

Dave Douglas

Trombone:

Steve Turre

Drums:

Paul Motian

Acoustic Bass:

Dave Holland

Electric Bass:

Christian McBride

Guitar:

Bill Frisell

Piano:

[Jason Moran](#)

Male Vocalist:

Kurt Elling

Female Vocalist:

Cassandra Wilson

Composer:

Maria Schneider

Arranger:

Maria Schneider

VERVOLG JAZZDAG

'DE MEESTE STUDENTEN KOMEN GOED TERECHT'

Sluiten de conservatoria voldoende aan op de arbeidsmarkt? Die vraag stond 24 juni centraal tijdens een van de paneldiscussies op de Jazzdag in Rotterdam. De panelleden, afkomstig van vier conservatoria, zagen zich vooral als hoeders van de kunsten. De meeste studenten komen naar hun mening goed terecht, ook al worden ze niet allemaal uitvoerend musicus.

Wouter Turkenburg (hoofd jazzopleiding van het Koninklijk Conservatorium Den Haag) is zeer stellig in zijn opvatting: "Wij zijn een kunstopleiding. Wij leveren jazzmusici af, geen werknemers voor de creatieve industrie. Mijn eerste zorg is het opleiden van zelfstandige kunstenaars. Uiteindelijk verdienen de meesten hun geld in een gemengde beroepspraktijk, deels als uitvoerend musicus." **Joris Teepe** (bassist en hoofd jazzopleiding Prins Claus Conservatorium Groningen) ziet zijn school noch als opleider, noch als leverancier voor de arbeidsmarkt: "Je leert je hele leven. De school is een fase. Je leert er mensen kennen en krijgt informatie. Ook als er geen conservatorium had bestaan was ik bassist geworden."

Joris Teepe: 'De school is een fase. Je leert je hele leven.'
(Foto: J. Kruger)

Ella Hueting (directielid van het Artez Conservatorium Enschede) vond dit toch wat vrijblijvend: "Het is wel belangrijk dat je nadenkt over de waarde van het conservatorium. Wat doe je nu precies binnen zo'n instituut?" Voor haar is belangrijk dat studenten na de opleiding zelfstandig kunnen doorgaan. "En dat is meer dan alleen muziek."

[...vervolg op de volgende pagina](#)

VERVOLG DOWNBEAT POLL

Vijay Iyer: leider jazzgroep van het jaar (rising star). (Foto: Hans Speekenbrink)

RISING STAR WINNAARS

Jazz Artist Of The Year:

Ambrose Akinmusire

Big Band:

John Hollenbeck Large Ensemble

Jazz Group:

Vijay Iyer Trio

Soprano Saxophone:

Anat Cohen

Alto Saxophone:

Jon Irabagon

Tenor Saxophone:

JD Allen

Trumpet:

Ambrose Akinmusire

Trombone:

Luis Bonilla

Drums:

Nasheet Waits

Acoustic Bass:

John Hébert

Electric Bass:

Esperanza Spalding

Guitar:

Mary Halvorson

Piano:

Craig Taborn

Male Vocalist:

José James

Female Vocalist:

Gretchen Parlato

Composer:

Darcy James Argue

Arranger:

Ted Nash

VERVOLG JAZZDAG

De jazzopleiding op een conservatorium moet de voorwaarden scheppen voor het levend houden van de jazz en de ontwikkeling van de muzieksoort stimuleren, vindt Wouter Turkenburg. **Friederike Darius** (artistiek manager van de jazzafdeling van Codarts Rotterdam) ziet 'zelfreflectie' als de toegevoegde waarde van de opleiding: "Zelfreflectie is zeer belangrijk. Alle studenten moeten een gelukkig leven in kunnen gaan. Ze moeten leren waar hun kracht ligt. We moeten de studenten scherper in hun keuze maken, zeker nu er bijna geen podia meer zijn." Haar Codarts-collega **Patrick Cramers** voegde daar nog aan toe dat het merendeel van de Codarts-studenten uiteindelijk aan de bak komt. Ook al is dat niet in alle gevallen als uitvoerend musicus.

Wouter Turkenburg: 'Wij leveren jazzmusici af, geen werknemers voor de creatieve industrie. Mijn eerste zorg is het opleiden van zelfstandige kunstenaars.'

Voor Joris Teepe is het arbeidsmarktvragestuk in wezen simpel: "Als je goed wordt is er altijd werk en kun je goed verdienen. Het is aan jezelf of je die droom verwezenlijkt. Het is nu slecht, maar over tien jaar kan het weer anders zijn of over twee jaar. Aantrekkingskracht van en liefde voor jazz blijft bestaan. Ik draag die liefde voor jazz over. Als musicus aan mijn publiek. Als docent aan de studenten." Volgens Ella Hueting willen jongere musici helemaal niet in een hokje als jazz, World of pop worden geplaatst. Dat gebeurt tijdens de opleiding wel, maar daarna komen ze in een gemengde praktijk toch goed terecht. Ook zij heeft dus niet het gevoel op te leiden voor de bijstand. En dat niet alle studenten uiteindelijk hun geld verdienen met waar zij voor opgeleid zijn, zie je bij alle opleidingen, vindt zij. "Ik ben opgeleid tot jurist en ben nu directeur van een conservatorium."

Joris Teepe: 'Als je goed wordt is er altijd werk en kun je goed verdienen. Liefde voor jazz blijft bestaan. Ik draag die liefde voor jazz over: als musicus en als docent.'

Patrick Cramers stelde dat je een grote groep studenten nodig hebt om toppers af te leveren. Die andere zijn ook goed, maar vinden hun plaats elders. Niet dat de conservatoria op hun lauweren moeten rusten, vindt hij. "Conservatoria moeten zich gaan profileren. Ook moeten ze hun aanbod beter op elkaar afstemmen. Creëer een goede omgeving voor je student, daar gaat het om." Ella Hueting kon zich daar wel in vinden: "We moeten niet allemaal concertpianisten willen opleiden." Zij pleit verder voor een minder strikte scheiding tussen pop, jazz en klassiek. Ook Wouter Turkenburg wil niet stil blijven staan: "Conservatoria moeten zich gaan herdefiniëren. Vroeger had elke stad een symfonieorkest. Maar als er minder symfonieorkesten komen, zijn daar ook minder musici voor nodig. Wat moet blijven zijn de basistaken: onderwijs, onderzoek en het maken van producties." Volgens Friederike Darius mogen de conservatoria best trots op zichzelf zijn. "Dat veel buitenlanders hier studeren zegt iets over de kwaliteit." Wouter Turkenburg: "Het zijn veelal weer leerlingen van mijn oud-studenten die zich bij ons aanmelden!"

Hans van Eeden

Volg het jazznieuws op de voet.

<http://www.twitter.com/jazzflits>

FESTIVALS

Saxofonist Ricky Ford treedt in Gouvy op met onder anderen pianist Kirk Lightsey. (Foto: Yann Resoult)

GOUVY JAZZ & BLUES FESTIVAL

Gouvy

Datum: 5, 6 en 7 augustus 2011

(<http://www.gouvy.eu/madelonne/festival.html>)

Met onder anderen: China Moses, Tricia Evy, Saskia Laroo, Michel Legrand, Rick Ford, Michel Mainil en The Sidewinders.

JAZZ IN 'T PARK

Zuiderpark, Gent

Datum: 27, 28 augustus en 3, 4 september 2011

(<http://bit.ly/kBwBD7>)

Met onder anderen: Nathalie Lories, Radio Chopstick, Laurent Bondiau, Ivan Paduart, Narcissus, Quentin Dujardin Quartet.

Kim Hoorweg & The Houdini's zijn op 1 oktober te gast in Hoorn. (Persfoto)

JAZZFESTIVAL WEST FRIESLAND

Schouwburg het Park, Hoorn

Datum: 1 oktober 2011

(<http://www.WestJazz.nl>)

Met onder anderen: Kim Hoorweg & The Houdini's, Marike van Dijk Quintet, Joris Posthumus Quartet. Ellister van der Molen Quartet en Bongomatik.

AANVULLING OP JAZZFLITS 160

TONEJAZZ FESTIVAL

In een concertverslag in JazzFlits 160 wordt de indruk gewekt dat het VPRO/Tonejazz Festival onderdeel is van Jazz in Duke-town. Dit is onjuist. Het VPRO/Tonejazz Festival is een zelfstandig festival, waarvan de programmering wordt gedaan door Jeroen Doomernik en mijzelf namens VPROJazzLive. Radio 6 zendt alle Tonejazz-concerten uit. Dat gebeurt van eind augustus tot eind september en wel iedere vrijdagavond tussen 23:02 en 01:00 uur. Radio 6 is via de kabel te beluisteren. De uitzendingen zijn ook online te horen via <http://vprojazzlive.radio6.nl/>.

Vera Vingerhoeds

Programmamaker jazz VPRO Radio

DIKKE TRUIEN BIJ CONCERT VOOR KALANI

Ondanks het 'dikketruienweer' was het zesde jaarlijkse Concert voor Kalani op 29 juni in Laren indrukwekkend. Onder anderen toetsenist Cor Bakker, zangeres Josee Koning en het Rosenberg Trio traden op. Laatstgenoemden waren aangevuld met flamenogitarist El Perequin en de veelzijdige Eddie Conard, die tevens met onvermoeibaar enthousiasme als spreekstalmeester optrad (zie foto). Het concert werd altijd georganiseerd door de onlangs overleden fluitiste Ellen Helmus. Zij zette zich in voor de leefomstandigheden in het Keniaanse dorp waaraan de opbrengsten van het evenement ten goede komen. Naar verwachting zal het evenement blijven bestaan. De geest van Ellen leeft voort...
(Tekst en foto: Henk de Boer)

JAZZWEEK TOP DRIE

Datum: 11 juli 2011

1. **Corea, Clarke, White**
Forever
2. **Benny Green**
Source
3. **The New Gary Burton Quartet**
Common Ground

De JazzWeek Jazz Top Drie geeft een overzicht van de meest gedraaide albums op de Noord-Amerikaanse jazzradio; (www.jazzweek.com).

Heeft u jazznieuws?
Stuur het ons: jazzflits@gmail.com.

OVERLEDEN

Paul Weeden, 2 juli 2011 (88)

De in Noorwegen woonachtige Amerikaanse gitarist Paul Weeden was een typische 'musicians musician'. Hij speelde met de saxofonisten Sonny Stitt, Gene Ammons, Eddie 'Lockjaw' Davis en Coleman Hawkins. Eind jaren zestig kwam hij naar Europa. In Nederland maakte hij in die tijd deel uit van het Carl Schulze Trio en vormde hij een eigen trio met Maarten van Regteren Altena (b) en Leo de Ruiter (d). Begin jaren zeventig verhuisde Weeden naar Noorwegen. Weeden trad in de jaren tachtig en negentig op met organist Herbert Noord en zijn formatie Advanced Warning. In Noorwegen maakte hij tal van platen met Noorse musici.

Ian Wheeler, 27 juni 2011 (80)

Ottillie Patterson, 20 juni 2011 (79)

Klarinettist Ian Wheeler en zangeres Ottillie Patterson waren beiden lid van de Chris Barber Band.

Mike Montgomery, 22 juni 2011 (77)

Mike Montgomery was ragtimepianist, bladmuziekverzamelaar en expert op het gebied van pianolarollen.

COLOFON

JAZZFLITS is een onafhankelijk jazzmagazine voor Nederland en Vlaanderen en verschijnt twintig keer per jaar. **Uitgever/hoofdredacteur:** Hans van Eeden. **Eindredactie:** Lo Reizevoort en Sandra Sanders. **Vaste medewerkers:** Tom Beetz, Paul Blair (New York), Hessel Fluitman, Bart Hollebrandse, Frank Huser, Hans Invernizzi, Peter J. Kortjen, Lex Lammen, Herman te Loo en Jan J. Mulder. **Fotografie:** Tom Beetz en Joke Schot. **Website:** Henk de Boer. **Logo:** Het **JAZZFLITS**-logo is een ontwerp van Remco van Lis. **Abonnementen:** Een abonnement op **JAZZFLITS** is gratis. Meld u aan op www.jazzflits.nl. Een abonnee krijgt bericht als een nieuw nummer op de website staat. **Advertenten:** Het is niet mogelijk om in **JAZZFLITS** te adverteren. **Adres(post):** Het postadres van **JAZZFLITS** is per e-mail bij ons op te vragen. **Adres(e-mail):** Het e-mailadres van **JAZZFLITS** is jazzflits@gmail.com. **Bijdragen:** **JAZZFLITS** behoudt zich het recht voor om bijdragen aan te passen of te weigeren. Het inzenden van tekst of beeld voor publicatie impliceert instemming met plaatsing zonder vergoeding. **Rechten:** Het is niet toegestaan zonder toestemming tekst of beeld uit **JAZZFLITS** over te nemen. Alle rechten daarvan behoren de makers toe. **Productie:** **JAZZFLITS** wordt geproduceerd door De Juiste Tekst (www.dejuistetekst.nl). **Vrijwaring:** Aan deze uitgave kunnen geen rechten worden ontleend.

INGEZONDEN

WEG MET AL DIE JAZZVOCALISTEN

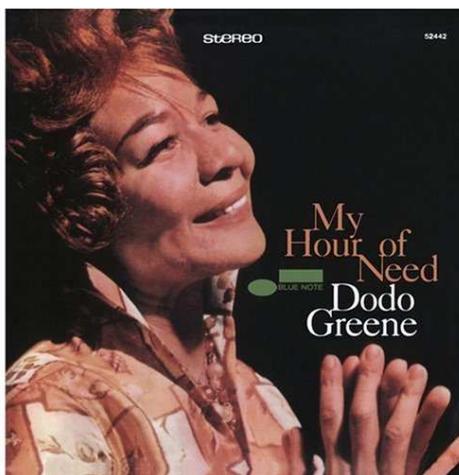
Hammondorganist Herbert Noord is geen liefhebber van vocale jazz. Bij lezing van JazzFlits 160 werd het hem te gortig: 'er worden dertig vocalisten genoemd.' In de onderstaande reactie lucht hij zijn hart.

Toen ik van de week Jazzflits 160 door las werd ik getroffen - pijnlijk getroffen eigenlijk - door het onnoemelijk aantal zingende artiesten dat op de slechts twintig pagina's vermeld werd.

Van de negen besproken cd's, waren er vier met een zangeres als leader. Ik bedoel maar. Ik ben van mening dat het gezang

een halt dient toegevoegd te worden.

In de geschiedenis van de jazz, ruwweg tussen 1925 en 1969, is er hooguit een tiental vocalisten geweest die een noemenswaardige bijdrage aan deze muziekvorm heeft geleverd. (En nee, Sinatra zingt geen jazz, Dakota Staton wel). Het toonaangevende jazzlabel Blue Note heeft, in de echte Blue Note-

jaren (1939 - 1972), maar twee(!!!) albums op naam van zangeressen uitgegeven: BLP 9001 'My hour of need', 9 april 1962 van Dodo Greene (zie afbeelding) en BLP 9002 'Portrait of Sheila', 19 september 1962 van Sheila Jordan. Verder is er op slechts zes(!) albums sprake van min of meer vocale inbreng. Ook heeft CrissCross, toch algemeen beschouwd als de vastlegger van de stand van zaken in de hedendaagse Amerikaanse jazzpraktijk, nog nooit een zangeres uitgebracht. Omdat oprichter/eigenaar Gerry Teekens nooit een goede kon vinden. Say no more.....

In de jaren zestig en zeventig was ik betrokken bij de organisatie van talloze evenementen in jazzclubs en dergelijke van 'De Nacht Van De Nederlandse Jazz' tot aan 'Jazz in Paradiso' en daar kwam GEEN zangeres aan te pas. Ik kan met goed fatsoen het gevoel niet onderdrukken, dat het na 1970 definitief afgelopen is met de jazz. Dat de onverklaarbare/ongewenste toename van het aantal vocalisten aan de verwatering van het begrip jazz heeft bijgedragen, is duidelijk. En vertel me nu niet dat jazz niet noodzakelijkerwijs hoeft te swingen of dat improviseren een allang gepasseerd station vormt in de Nederlandse jazzang. Dat deze echte swinger dit willens en wetens nog allemaal mee moet maken! Geen redding meer mogelijk, verlaat het zinkende schip, instrumentalisten eerst, de zangeressen als laatsten.

Herbert Noord Hammond organist

De redactie van JazzFlits behoudt zich het recht voor om ingezonden stukken in te korten, te redigeren of te weigeren.